

\$ 1.50

New York, 06. Februar 1998, broj 10, Godina II

SabaH

NEZAVISNE NEDJELJNE NOVINE

**U NAD BOGA I
DOBRIH LJUDI
BUDUĆI BISER
GUSINJSKE
ČARSIJE**

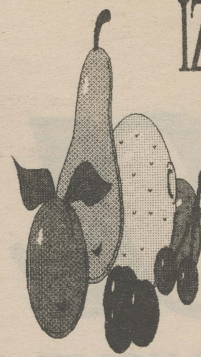

CAFE ŽOLJ

30 - 01 35. Avenue
Astoria, New York
Tel: 718-392-5427

IZVORI GROCERY & MEAT

25-12 34th Avenue

Astoria, New York

Tel: 718-729-8485

Grocery **HALAL MEAT**

JEZERO

Fera Purišica

2323 - 65 St.

Brooklyn, NY

Tel/Fax: 718-375-6999

SUCCESSFUL CLASSIC RENOVATIONS

Quality Remodeling and Repair

Residential*Comercial*Licensed&Insured

337 E 88 St #4B

New York, NY 10128

Tel: 212-987-9171

Fax: 212-987-9540

PICERIJA

SABAH B&B Co

42-20 30. Avenue

ASTORIA, NEW YORK

Tel: 718-545-9455

Cafe BUMERANG

36-11 30. Avenue
Astoria, New York
Tel: 718-777-7702

Cafe KARANFIL

25-10 34. Avenue
ASTORIA, NEW YORK
(718) 729-8472

U OVOM BROJU:

Sarajevo: Konferencija
o raseljenim
Beograd: Arkan kontroliše
Jugoslaviju
Događaj nedjelje: Održano
bajramsko sijelo
Lik Nedjelje: Asim Ćemalović
Medunjanin: Merhamet iz
Bronx-a završio
akciju priku-
pljanja pomoći
Inicijative: Na vama je
odgovornost
za izgradnju
džamije
u Gusinju
Hodoljublje: Mostar
Feljton: Deseta vrata pakla

SabaH

**GLAVNI I ODGOVORNI
UREDNIK**

Šukrija Džidžović

NOVINARI - SARADNICI

Ruždija Jarović

Dr. Ismet Osmanović

Prof. Džemo Hot

Fahrudin Zilkić

**TEHNIČKA OBRADA I
SEKRETAR**

Mirsada Džidžović

PRETPLATITE SE NA SABAH

*** Mjesena pretplata
\$ 10.00**

*** Tromjesečna pretplata
\$ 30.00**

*** Šestomjesečna pretplata
\$ 60.00**

*** Godišnja pretplata
\$ 120.00**

**U CIJENU JE URAČUNATA
I POŠTARINA**

*Popunite dole prikazanu
narudžbenicu i pošaljite ček u
iznosu navedenog perioda
pretplate, na adresu redakcije
SABAHA-a*

NARUDZBENICA ZA PRETPLATU

Vase ime i prezime

Adresa

Grad - Drzava - Zip code Telefon

SabaH

Adresa redakcije: 34-17 Steinway st.
LIC N.Y. 11101
box # 600

E-mail: SABAHH@aol.com

FAX: (718) 937-6377

Beep: (917) 878-8701

ČESTOTKA SABAHU

POVODOM 10-OG BROJA

Postovana gospoda Džindžović i Jarović

Pred nama je Deseti, jubilarni broj Sabaha. U to ime Redakciji i čitaocima iskreno čestitam ovaj Mali praznik. Vi, evo dokazujete, da Bošnjaci u New Yorku, mogu i hoće imati svoje nedeljno štampano informativno glasilo. Jedno je sasvim sigurno – kada se jednom bude prebiralopo sehari povijesti Bošnjaka na ovom americkom kontinentu, kada Bošnjaci mozda budu imali i svoje dnevne novine, ilustrovani magaziin, ili zašto ne, i svoju TV u Americi – samo ce SABAH-u pripasti počasno mjesto Hrabre prethodnice.

Nije teško pretpostaviti da će se i SABAH mjenjati (nabolje), transformisati – da bi na kraju zaličio potpuno na svoje čitaoce. Uistinu, SABAH može postati mali, nepretenzioni putokaz, (kad zatreba) iznoseći samo fakte, uz uvažavanje zlatnog pravila novinarstva: Uvijek saslušaj i drugu stranu! Bosanske novine su kao upaljeni semafor na bošnjackoj frekfentnoj magistrali – koji, kad treba, pokazuje zeleno, ali i crveno svjetlo.

Od SABAH-a bi zato trebalo očekivati da se što prije udruži sa svim znalcima bosanskih htijenja, mogućnosti i opredjeljenja, te profesionalcima; riječju i fotografijom, (kao i u proteklih desetak brojeva) registrujući sve ono što više nesmiije isparavati u magli svakodnevnice. Bošnjaci sada udišu život na jedan sasvim seriozan i drugaciji način. Neke riječi, odluke i muhabeti se više bez ikakve diskriminacije prioriteta, a radi potpune informiranosti – ne smiju zaboravljati na krajudana. Na SABAH-u je zato velika odgovornost. Odgovornost pisane riječi i javnog informisanja. SABAH-u, prvoj ovakvoj, bošnjackoj/bosanskoj, sedmičnoj novini u ovom, neki kazu najvaznijem dijelu svijeta, želim dug život i mnogo čitalaca.

U New Yorku, 29 januara 1998

Srdačno,

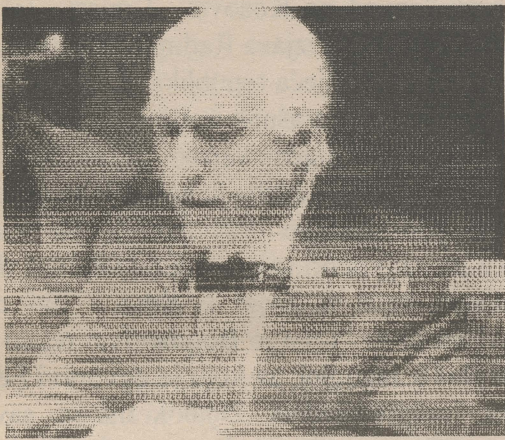
Erol Avdović,

Autor/novinar

GODISNJICA NAJVECEG MASAKRA U SARAJEVU

Na danasnji dan 1994. godine na pijaci "Markale", mjestu najvećeg masakra civila u Sarajevu, poginulo je 67, a ranjeno 197 Sarajlija. Tim povodom delegacija Sarajevskog kantona je položila cvijeće na spomen ploču na "Markalama". Guverner Sarajevskog kantona, **Midhat Haracic** je istakao da oni koji su sve vrijeme bili u Sarajevu ne mogu i ne smiju zaboraviti na sugrađane koji su na ovom i sličnim mjestima u gradu ostavili svoje živote. Oni koji su sada u Sarajevu takodje ne smiju zaboraviti ovakve stvari i *"mi ih stalno moramo podsjećati na to. Moramo obilježiti ovakva mjesta za one koji ce tek doći u Sarajevo."*, istakao je Haracic i dodao da će biti poduzete sve mjere da se ovo nikad ne zaboravi.

ZASJEDANJE MEDJUNARODNE ARBITRAZNE KOMISIJE ZA BRCKO

U Becu je danas započelo novo zasjedanje međunarodne Arbitrazne komisije za Brcko, koje bi trebalo biti završeno 10. februara. Konacna arbitrazna odluka za Brcko trebala bi biti donijeta do 15. marta.

Danas će pred Arbitraznim tribunalom svjedočiti međunarodni supervizor za Brcko **Robert Farrand**. Nakon toga svjedočit će lokalni celnici bivše općine Brcko, najvisi dužnosnici Federacije BiH i Republike Srpske, te predstavnici međunarodnih organizacija koje djeluju na području BiH.

Kopredsjedavajući Vijeća ministara dr. **Haris Silajdzic** očekuje da Brcko pripadne građanima Brckog, u skladu sa popisom iz 1991. godine i da pripadne Federaciji BiH jer je većina stanovništva u tom gradu bila bosnjačke nacionalnosti. *"Sve drugo bilo bi nepravda i nastavak kršenja ljudskih prava"*, istakao je Silajdzic nakon jučerasnje sjednice Vijeća ministara BiH.

Predsjednik Opštinskog odbora Srpske demokratske stranke u Brckom **Mladen Bosic** je izjavio da *"ne postoji nijedan razlog da Arbitrazna komisija za Brcko ne donese konacnu i povoljnu odluku za Republiku Srpsku"*, te dodao da je srpska strana *"praktično provela sve ono što se od nje tražilo i zbog čega je bio proizveden period arbitraze na godinu dana"*.

NASTAVAK SJEDNICE VIJECA MINISTARA

Juce započeta sjednica Vijeća ministara BiH u Lukavici nastavljena je danas u Zemaljskom muzeju u Sarajevu.

Članovi Vijeća se juče nisu uspjeli dogovoriti o sistematizaciji i organizaciji ministarstava, kao ni o stalnom sjedistu. Kako prenosi **Onasa**, sustina nesporazuma je, prema riječima kopredsjedavajućeg dr. **Harisa Silajdzica**, u nacionalnoj zastupljenosti kadrova. *"Pravi problem je u tome što postoji mišljenje da bi trebalo kadrove u ministarstvima, kada je u pitanju pripadnost određenoj naciji, rasporedjivati prema paritetu. To je jedan od osnovnih problema."*, istakao je Silajdzic.

Lokacija Vijeća nije usaglasena jer raniji prijedlozi koji su se odnosili na zgrade državne administracije u centru Sarajeva, nisu prihvaćeni.

Na danasnjoj sjednici bit će nastavljena rasprava o implementaciji Zakona o Vijeću ministara BiH i budžetu.

Danas se raspravljalo o budžetu, a nastavak rasprave je zakazan za utorak. Prema riječima kopredsjedavajućeg dr. **Harisa Silajdzica** donesena je odluka o djelomičnom ukidanju viza za Sloveniju. *"Oni koji imaju radne dozvole, službeni pasos i sl. moraju prelaziti granice Slovenije bez vize."* Ova odluka važi do 30. 06. 1998. godine, a Silajdzic se nada da će se i poslije ovog datuma postići sličan sporazum.

REISU-L-ULEMA NA NACIONALNOM MOLITVENOM DORUCKU U VASINGTONU

Reisu-l-ulema dr. **Mustafa ef. Cerić** danas će prisustvovati 46. Nacionalnom molitvenom doručku u Vasingtonu. Ovom tradicionalnom susretu prisustvuju članovi Kongresa i Senata, kao i predsjednik SAD-a, kako bi sa ostalim vladinim službenicima, diplomatama i prijateljima iz više od 160 država, bili zajedno u duhu prijateljstva i ljubavi prema Bogu, interesirajući se na taj način jedni za druge.

POVODOM NACRTA ZAKONA O STRANIM ULAGANJIMA

Ne može se sve usvojiti

Haris Silajdžić:
"Zastrašujuće je da je Nacrt zakona prihvaćen od radne grupe" • **Hasan Muratović:** **"Dopuniti Zakon o preduzećima"**

Haris Silajdžić i dvadesetak pravnih i stručnjaka iz ekonomije odbacili su u utorak Nacrt zakona o politici direktnih stranih ulaganja u BiH. Kopredsjedavajući Vijeća ministara BiH nije se mogao načuditi da je ovaj zakon, kojeg su sačinili stranci, prihvatila radna grupa u kojoj su uz predstavnike Republike Srpske bili stručnjaci iz Federacije.

"Zastrašujuće je da je Nacrt zakona prihvaćen", naglasio je Silajdžić i dodao da se neke stvari mogu odbiti, bez obzira na to da li će islijediti proglašenje o nekooperativnosti. Kada je neko nekooperativan, prema njegovim riječima, doazi u situaciju poput njegove da nu spočitavaju želju da BiH vrati u komunizam, iako nije bio komunista, jer stalno govori o državi. Sa druge strane, istaknuo je dalje, kooperativne strane uvijek pripaze na zborima.

"Pitanje je sada hoćemo li ono istvareno 1992. i 1993. godine legalizirati tako što nećemo imati institucije, ili ćemo se povoditi Dejtom po kojem je BiH država", naeo je kopredsjedavajući Vijeća ministara.

Dr. **Hasan Muratović** je naglasio da su tri pretpostavke važne za dolazak stranih ulagača: garancija da će ulog biti siguran, mogućnost transferiranja dobiti i pojedine koncesije. Smatra da ponuđeni Nacrt zakona strancu ne pomaže pa će stoga biti i odbijen, te da je privremeno rješenje u Zakonu o preduzećima sa ugradnjom dva amandmana. Muratović je protiv koncesija za strance, jer će, kako reče, građani BiH otići u najbliže susjedstvo, poput Hrvatske, i dobiti olakšice za ulaganja.

Profesor **Ismet Dautbašić** rekao je da država najvažnije poslove mora uzeti u svoje ruke i ne može ih prepustiti entitetima. U te poslove svakako spadaju strana ulaganja. **Anto Domazet** je naglasio da ne može biti isti odnos prema onima koji u BiH investiraju 10 hiljada ili 10 miliona DM. Velike svote, prema njegovim riječima, poslanici bi u Skupštinama mogli iz ugovora pretvoriti u zakone poput pojedinih malih zemalja.

"Ako se ne prekine prepucavanje o tome šta je čija nadležnost, može se desiti konstatacija: terapija uspjela - pacijent podlegao", kazao je **Sulejman Hrle** naglasivši da u te pacijente, prije svih, spadaju radnici.

Rijad Rašić, guverner Bosansko-podrinjskog kantona, usprotivio se svim diskusijama usmjerenim na tezu da strane investicije u BiH nisu razvojne. Naglasio je da jesu, te da se ne treba plašiti da će u BiH strani ulagači dovesti jeftinu radnu snagu iz Azije koja bi Bosancima i Hercegovcima mogla preoteti radna mjesta.

Konferencija o povratku raseljenih

SARAJEVO 27. januara (ONASA) - U skladu sa zaključcima sastanka Bosne konferencije, u Sarajevu će 3. februara biti održana konferencija o povratku izbjeglica i raseljenih osoba u ovaj grad, saopštio je danas portparol Ureda visokog predstavnika (OHR) u BiH dankan Bulivan (Duncun Bullivant). On je na konferenciji za novinare u Sarajevu rekao da je Upravni odbor Vijeće za provedbu Dejtonskog sporazuma na sastanku u Bonu (Bonn) izrazilo razočarenje zbog nesposobnosti vlasti u Sarajevu da omoguće bebjedan povratak predratnih građana. Konferencijom će, prema njegovim riječima, predsjedavati visoki predstavnik u BiH Karlos Vestendorp (Carlos Westendorp), specijalni američki izaslanik za Balkan Robert Gelbard i predstavnik Evropske komisije (EC) Erman de Lanz (Herman de Lange), uz podršku UNHCR i vodeće agencije za povratak u BiH, a učestvovali će zvaničnici svih organizacija uključenih u provedbu Dejtonskog sporazuma, zvaničnici i ministri iz Federacije BiH Republike Srpske (RS), predstavnici gradskih vlasti i vlasti Kantona Sarajevo, te Evropske unije (EU) i Američke agencije za obnovu i razvoj (USAID), kao i zamjenici visokog predstavnika Hans Sumaher (Hanns Schumacher) i Žak Klajn (Jacques Klein) i predstavnici vlada SAD, Velike Britanije i Njemačke. "Osnovni cilj konferencije će biti uspostava Sarajeva kao glavnog grada i kao modela multietničnosti, tolerancije i koegzistencije, u skladu sa ciljevima Dejtonskog sporazuma", kazao je Bulivan, dodavši da će tokom zasjedanja biti utvrđen minimum uslova za povratak u 1998. godini, a kantonalne vlasti će se obavezati da ispune te uslove. Opštinske vlasti će, prema Bulivanovim riječima, biti pozvane da "pojednostave procedure registracije povratnika" i da osiguraju njihovu punu reintegraciju u zajednicu.

"Konferencija će tražiti od Komisije za stambena pitanja da uspostavi mehanizme za dojelu stanova u društvenom vlasništvu, u skladu sa Aneksom 7. Dejtonskog sporazuma, dok će međunarodna zajednica iznaći načine da prikupi više sredstava za rekonstrukciju stambenog prostora", rekao je Bulivan. On je naglasio da se od učesnika konferencije očekuje da, u saradnji sa kantonalnim Ministarstvom obrazovanja, nauke i informisanja, dogovore programe i nastavne planove koji će ispunjavati potrebe za obrazovanjem različitih etničkih i vjerskih grupa u Sarajevu. "Na Konferenciji će biti ustanovljeni mehanizmi implementacije svih navedenih mjera, a u Komisiji za povratak će biti zastupljeni predstavnici države BiH i oba bh. entiteta, koji će, u saradnji sa UNHCRd, OHR i kantonalnim vlastima, nadgledati provođenje odluka", kazao je bulivan.

KOSOVO SVE USIJANIJE

Šta o sadašnjoj napetoj situaciji kažu Rugova, Agani i Vlasi
Kosovski Srbi optužuju Miloševića
Grupisanje srbijanskih vojno-policijskih snaga

Beograd - Kosovo je obog vikenda bilo u žiži pažnje beogradske javnosti ne tliko zbog Svesrpskog sabora, kojeg su organizovali kosovski Srpski pokret otpora i Srpska pravoslavna crkva, radi utvrđivanja jedinstvene platforme za rješenje kosovskog problema, koliko zbog protivrječnih informacija o najnovijem oružanim sukobima.

Insistiranje na dijalogu

Uzgređ, poruka sabora je da Srbi i Crnogorci sa Kosova insistiraju na dijalogu sa Albancima i političkom rješenju problema, za čiju eskalaciju su optužili aktuelni režim u Srbiji, a prije svih Slobodana Miloševića, čija je politička karijera uzletjela baš na Kosovu i uz podršku više - manje istih ljudi koji ga sada osuđuju, smatrajući sr prevarenim. No, ova optužba kao i citirani zaključak (koji, razumije se, rješenje vidi u neizostavnom ostanku Kosova unutar granica Srbije i SRJ) nisu novina, pa su zato manje pažnje privukli od informacija o tekućim događajima, a prije svega o napadu "jakih policijskih snaga" (bez ikakvog povoda, kako tvrde napadnuti) na kuće porodice Jašari u selu Donji Prekazi kod Srbice, kako su javnost obavijestili izvori kosovskih Albanaca. Dan kasnije oglasilo se Ministarstvo unutrašnjih poslova Srbije saopštenjem da policija nije intervenisala u četvrtak u selu Donji Prekazi, već da je tamo došlo do sukoba lokalnih oružanih bandi i to "iz materijalno-finansijskih razloga". MUP je, istovremeno, potvrdio da je Desimir Vasić, odbornik Opštine Zvečani, žrtva albanskih terrista iz "Oslobodilačke vojske Kosova". Tijelo izrešetanog Vasića nađeno je u petak na putu između Kline i Srbice, i to pored njegovog automobila teško oštećenog rafalima iz automatskih pušaka.

Ubistvo Vasića, kako je rečeno, dogodilo se poslije oružanog sukoga u selu Donji Prekazi, a u prvi mah (prije saopštenja MUP9 protumačen je kao osveta za policijsku intervenciju u Donjim Prekazima. Šta se odista događalo u četvrtak i petak na području Srbice nije moguće pouzdano reći iz informacija koje stižu do javnosti iz pomenuta dva izvora.

Izvan svake sumnje je da su ranjene dvije djevojke iz porodice Jašari, kao i da je osim Srbina Vasića u tom periodu i na tom području život izgubio i Albanac Hisen Manholi, čijim sahranama je prisustvovalo po desetak i više hiljada građana, naravno, iste nacionalnosti sa pokojnikom. Beogradski mediji obavještavaju o novim incidentima. MUP je, naime, obavijestio o napadu na policijsku patrolu, odmosno opucanju (iz ručno bacača) na zgadu u kojoj stanuju pripadnici MUP-a. Nema sumnje, tenzije rastu kao i prijetnja od oružanih sukoba širih razmjera.

Upravo ovog vikenda Ibrahim Rugova, predsjednik Demokratskog saveza Kosova, izjavio je: "Imamo informacije da su u toku pripreme za oružani napad Srbije na Kosovo, zbog čega se u Nišu, Leskovcu i drugim srpskim gradovima grupišu vojno-policijske snage za taj napad. Oštro osuđujući napad srpske policijske ekspedicije na selo Donji Prikazi i porodicu Jašari, kao i ubistvo Hisena Mandžolija u blizini Fabrike lovačke municije u Srbici. rugova je pozvao Evropsku uniju da preduzme preventivne mjere radi sprječavanja eskalacije nasilja na Kosovu. Vlast nije reagovala na tvrdnju Rugove da je u pripremi "napad na Kosovo". Umjesto takvog demanta pojavila se izjava Radmila Bogdanovića, potpredsjednika Vijeća republika skupštine SRJ i bivšeg ministra unutrašnjih poslova Srbije." Ja bih Rugovi ponudio jugoslovensko državljanstvo, a ako t ne želi, dozvolio bih mu boravak na određene vrijeme kao stranom državljaninu. Mi imamo priliku da natjeramo jedan broj takvih ljudi da se opredijele hoće li živjeti u Srbiji i biti njeni državljani ili ne." Ovo je Bogdanović rekao TV Palmi plus u Jagodini, za koju je govorio i Fehmi Agani, potpredsjednik Demokratskog saveza Kosova: "Osamostaljivanje Kosova nije cilj jedne partije već svih Albanaca koji žive na Kosovu". Uz podsjećanje da je taj cilj utvrđen referendumom kosovskih Albanaca, Agani je još konstatovao: "Ne postoji akt koji bi tu volju preinačio, što dokazuje i bojkot republičkih izbora u Srbiji." No, po njegovom tumačenju "osamostavljanje Kosova ne znači i secesiju", a tu neobičnu tvrdnju obrazložio ovako: "Raspala se Jugoslavija, pa, prema tome, u uslovima raspada Kosovo želi da se samo opredijeli kao što su to učinile druge jedinice bivše SFRJ, poput Slovenije i Makedonije. To nije secesija, jer ni jednim sktom nismo prihvatili ovu nazovi SRJ", rekao je Agani. Nada još postoji

Ako je ova procjena tačna, onda nije uništena nada da neće doći do najgoreg raspleta događaja na Kosovu, iako je ono gotovo na tački ključanja. Pogotovo što Srbi sa Kosova pokazuju volju za dijalogom. Istina, to zasad ne pokazuje i zvanični Beograd, a socijalisti sa Kosova insistiraju da ih država zaštiti "svim sredstvima". Da li će ovaj poziv rezultirati na način kako to Rugova nagovještava ili ipak, u duhu Vlasijeve procjene, pokazaće bliža budućnost. Za lakše nagađanje: Evropska unija upravo debatuje o stanju na Kosovu.

U BOSNU ILI AMERIKU

Krajem zime očekuje se novi val izгона koji će trajati do kraja ove godine

HAMBURG - Prema posljednjim podacima UNHCR u Bosnu i Hercegovinu se do decembra prošle godine vratilo 200 hiljada izbjeglica iz inostranstva. Polovina njih, dakle 100 hiljada, došla je iz Njemačke, što znači da je ovu zemlju, dvije godine nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma, napustila trećina izbjeglica. Slični omjeri zabilježeni su i u Hamburgu odakle je otišlo oko 4.000 izbjeglica iz BiH. Inače je u ovom gradu - pokrajini tokom rata bilo registrovano 12 hiljada bh. građana sa izbjegličkim statusom. I dok su povraci tokom prve poratne godine bili sporadični i individualno organizovani, dotle je 1997. donijela prvi veliki val masovnih dolazaka bosanskohercegovačkih izbjeglica, najčešće nazad, u domovinu, ali i u prekomorske zemlje. Podaci kojima raspolaže Centralno informativno savjetovalište za dobrovoljni povratak izbjeglica iz Hamburga govore o 3.298 izbjeglica koji su napustili ovu pokrajinu tokom 1997. godine. Većina je otišla za BiH, a 340 osoba se odlučilo se za iseljenje u treće zemlje. Dinamiku odlaska bh. izbjeglica iz Hamburga određivale su upute ovdašnjeg Ministarstva unutrašnjih poslova, prema kojima je nadležna Služba za strance produžavala, odnosno uskraćivala boravišne dozvole. I dok se u zimskim mjesecima broj onih koji odlaze u BiH rijetko penja iznad 100 mjesečno, dotle se tokom ljeta, od maja do avgusta prošle godine, broj povratnika kretao između 400 i 500. U Centralnom informativnom savjetovalištu za dobrovoljni povratak očekuju da bi novi veliki val odlazaka iz Hamburga mogao započeti krajem zime i trajati čitavu ovu godinu. Izbjeglice koje se vraćaju u domovinu dobivaju materijalnu potporu koju zajednički obezbjeđuju Međunarodna organizacija za migracije (IOM) i grad Hamburg. Ona varira zavisno od porodične situacije i vrste prevoza i iznosi oko hiljadu DM po odrasloj osobi. Pomoć se isplaćuje posredstvom Centralnog informativnog savjetovališta i Crvenog križa, s tim da se 450 DM koje obezbjeđuje IOM mogu podići tek po povratku, u jednom od ureda ove organizacije u BiH. Pravo na potporu pri povratku imaju sve osobe koje posejduju bosanski pasoš i u njega utisnutu vinjetu za povratak. Centralno informativno savjetovalište pruža, osim toga, svim izbjeglicama iz BiH informacije, savjete i upute u vezi sa rješavanjem praktičnih problema prije napuštanja Njemačke, kao i informacije vezane za odlazak u treće zemlje.

Arkan kontroliše Jugoslaviju

Komandant zloglasnih "Belih orlova" šepuri se bogradskim hotelom kao u svom domu
BEOGRAD - Željko Ražnjatović Arkan, ratni zločinac za kojim je raspisana protjernica, bio je prva osoba koju smo minolog četvrtka sreli u beogradskom hotelu "Jugoslavija". bliski susret sa zloglasnim komandantom "Belih orlova", koji su tokom agresije na BiH učinili velika zlodjela, imali smo već na vratima ovog hotela.

Arkanovi tjelohranitelji

Mislili smo da je to slučajnost, ali će se ubrzo zatim pokazati da je Arkan ovdje više nego gost. On je gazda u "Jugoslaviji". U hotelu ima kockarnicu, fitnes klub, njegova supruga butike. Sagovornici u Beogradu rekli su mi da on "gospodari Jugoslavijom", a ima pola Srbije. Hotel "Jugoslavija" prošle sedmice bio je destinacija brojnih delegacija koje su iz prostora bivše Jugoslavije i svijeta učestvovala na Kongresu nezavisnih granskih sindikata Srbije "Nezavisnost". Tako se i delegacija Sindikata BiH, predvođena predsjednikom Sulejmanom Hrle i u pratnji dr. Mene Adena, predstavnika Ureda Karlosa Vestendorpa, mogla uvjeriti da ratni zločinci u SR Jugoslaviji imaju potpunu slobodu kretanja, ta da im ovdje, za sada, ne prijete nikakva opasnost. Tog četvrtka uveče Arkana smo poslije vidjeli zavaljenog u hotelsku fotelju, u društvu sa više osoba. U jednom trenutku moglo se čuti da razgovaraju o nekim dugovima "koje treba naplatiti". Oko Arkana, na prvi pogled, nema mnogo tjelohranitelja. Za niskim stolom za kojim satima sjedi povremeno se mijenjaju njegovi sagovornici: ljudi sa kojima razgovara o biznisu i "dežurni" pratioci. Uglavnom piju kafu, sokove, poneko pivo. Glavni tjelohranitelji se u trenerkama muvaju po hotelu ili otmjeno odjeveni stoje po strani. Ratni zločinac se u hotelu pojavljuje oko jedanaest sati prije podne, a izlazi pred zoru. Za njega je rezervisana prva garnitura fotelja, odmah uz glavni ulaz "Jugoslavije", odakle ima pogled na prilaz hotelu i vrata kockarnice "Grand". Upravo zbog te blizine obezbjeđenje prd hotelom, ni vozilima ni pješacima ne dozvoljava da se zadržavaju na ulazu. Tjeraju svakog ko zastane. Čak i vozila sa diplomatskim tablicama. Sve ovo ipak ne bi trebalo da bude prepreka njegovom hapšenju. Naravno, ukoliko se neko odluči na taj korak. Bez velikog spektakla to bi mogla da obavi manja grupa za to obučeni ljudi. Nije bilo lagodno tri noći prespavati u hotelu kad čovjek zna da je u njemu i ratni zločinac tako visokog ranga, poput Željka Ražnjatovića Arkana, koji je na potjernici

uz Radovana Karadžića i Ratka Mladića. Sindikalna delegacija je svom domaćinu Miodragu Čanku, predsjedniku sindikata "Nezavisnost", iskazala tu nelagodnost. Uz malo objašnjenje da se kongres održava u ovom hotelu, pa je zbog toga i smještaj gostiju organizovan pod istim krovom, Čanak je primijetio kako je možda dobro da je tu i Arkan. - Gospodin iz Ureda visokog predstavnika će svom šefu moći da kaže kakav tretman u Srbiji uživaju ratni zločinci i da ako hoće Arkana mogu uhapsiti baš u "Jugoslaviji", kazao je Čanak. Iako pred grupom bh. novinara, s kojom je boravio u B4eogradu, nije htio detaljnije komentarisati Arkanovo prisustvo u hotelu, sigurni smo da će dr. Meno Aden o tome izvijestiti gospodina Vestendorpa. Neobičan popust

I kad je već riječ o neprijatnostima iz hotela "Jugoslavija" nije moguće zaboraviti ni sugestiju što su nam je domaćini dali dok smo na recepciji ispunjavali formular za prijavu boravka. "Napišite da vam je adresa Sarajevo-Pale. Tretiraće vas kao domaće goste i imaćete manje troškove", kazao nam je sindikalni domaćin. svi smo redom odbili da to učinimo, nakon čega su nam ponuđeni kartoni za strance. "Mi možemo biti dobri prijatelji i bezganično sarađivati, ali se vi morate naviknuti da mi dolazimo iz druge države i da smo za vas stranci", kazao je Sulejman Hrle, obraćajući se pred više od 300 učesnika kongresa sindikata "Nezavisnost". Pred njima je, bez ikakvog straha, onima koji su za to zaduženi poručio da hapse ratne zločince. Arkan je i u tom trenutku bio zavaljen u svojoj fotelji.

Savez penzioner BiH uputio žalbu

Ustavnom sudu BiH i Uredu ombudsmena BiH.

SARAJEVO, 27. januara (ONASA) - Predstavnici Saveza penzionera BiH uputili su Ustavnom sudu BiH žalbu zbog ograničavanja penzijskih iznosa i obratili se Uredu ombudsmena BiH zbog obustave isplate penzija penzionerima koji ne žive na stalnoj adresi, odnosno na području Federacije BiH. Direktor Društvenog fonda Penzijskog i invalidskog osiguranja (PIO) BiH Sead Zećo rekao je na posljednjoj sjednici Savjeta Društvenog fonda da se penzionerima ne isplaćuju stvarni iznosi penzija, nego primanja koja je, zbog nedostatka sredstava, moguće isplatiti, dok su podaci o stvarnim iznosima, koji se obračunavaju, pohranjeni u Računski centar. Razlozi za obustavu isplate penzija osobama koje ne borave na stalnoj adresi su, kako su istakli zvaničnici PIO BiH, ekonomski, jer su isplate penzionerima u inostranstvu koji su materijalno obezbijeđeni obustavljene kako bi se osigurale redovne isplate penzionerima na području Federacije.

VKBI: Na zapadu postoji tendencija da se islam isključi iz kulturnog područja

SARAJEVO, 03. FEBRUAR

Muslimani savremenog doba pokazali su interesovanje za proučavanje ljudskih prava pokušavajući ukazati da izvorna matrica kultura, koja se temelji na ljudskim pravima dopijeva iz Kur'ana i poslanikove tradicije, rekao je danas rukovodilac vjersko-prosvjetne službe Rijaset Islamske Zajednice u BiH Muharem Omerdić.

“Na zapadu još postoji tendencija da se islam isključi iz kulturnog područja gdje su ljudska prava promišljena i proklamirana i gdje ona dobijaju svoje značenje. Univerzalna islamska deklaracija o ljudskim pravima bila je jedan od

odgovora na navedene tendencije i ovo isključenje”, rekao je Omerdić na današnjoj Tribini Vijeća kongresa bošnjačkih intelektualaca (VKBI) u Sarajevu.

Islam je, prema njegovim riječima, donio idealan kod ljudskih prava čija je svrha ukazivanje časti i digniteta cijelom ljudskom rodu i čovjeku kao jedinki, ukidanje svih oblika eksploatacije, tlačenja, zlenastva i društvenih nepravdi.

“U različitim društvima propisane norme nisu osiguravale ravnopravnost i jednakost svih članova zajednice niti omogućavale putpunu životnu i imovinsku sigurnost, a zaštita ugleda i

časti zavisila je o statusu koji je imao taj član”, rekao je Omerdić i dodao da su razlike materijalne i duhovne prirode imale svoj odlučujući uticaj na status članova mnogih društava kroz povijest.

Islam je, kako je rekao, promovirao jednakost i dao podršku vrijednostima koje treba razvijati u društvu, a taj zadatak je pravo, obaveza i mogućnosti svih ljudi, a ne samo pojedinca

Karadžić nije u Rusiji

Moskva, 27. januara (ONASA) - Direktor Centra Republike Srpske (RS) u Moskvi Todor Dutina demantovao je sinoć pisanje beogradskog nedjeljnika “Argument” da se bivši lider bosanskih Srba Radovan Karadžić nalazi u Rusiji. Pozivajući se na izvor donedavno blizak Karadžiću, “Argument” je u posljednjem broju objavio da je Karadžić prebačen u Rusiju. Karadžić, kojeg je Haški tribunal optužio za ratne zločine, prema ovom nedjeljniku, granicu između BiH i SR Jugoslavije prešao je u noći između subote i nedjelje, specijalnim avionom ruske Vlade prebačen je u Moskvu, a odatle na mjesto čije će ime biti čuvano kao “najveća državna tajna”. “Tvrdnja da se Karadžić nalazi u Rusiji obična je besmislica”, izjavio je Dutina za Betu. “Rusije je član Kontakt-grupe, što je obavezuje da ispuni sve međunarodne obaveze iz BiH, a to znači i da izruči Karadžića Haškom tribunalu”, dodao je on. U ambasadi SR Jugoslavije u Moskvi izjavili su da ne vjeruju u istinitost pisanja beogradskog nedjeljnika, dok u ruskom Ministarstvu vanjskih poslova nisu željeli komentarisati pisanje “Argumenta”. Novinari uglednih ruskih dnevnih listova koji se bave Bosnom rekli su da sumnjaju u istinitost tvrdnji da se Karadžić nalazi u Rusiji.

Prvo gostovanje beogradskog teatra u Sarajevu

Sarajevo, 27. januara, Ansambl “Atelje 212” iz Beograda sinoć je na sceni “Kamernog teatra 55” u Sarajevu izveo komad Jasmine Reza “Art” u režiji Alise Stojanović.

Prvo postratno gostovanje jednog beogradskog teatra u Sarajevu organizovali su službenici švajcarskih ambasada u Sarajevu i Beogradu. Ideja kulturne razmjene Sarajeva i Beograda je, kako je rekao ataše za kulturu u Ambasadi Švajcarske u BiH Wolfgang Amadeus Brulhart (Wolfgang Amadeus Brulhart), stvaranje kulturnih mostova između gradova bivše Jugoslavije.

Nova zastava iduće sedmice Izjava Karlosa Vestendorpa

Bosna i Hercegovina dobit će svoju novu zastavu najkasnije 4. februara. To proizilazi iz jučerašnjeg istupa visokog predstavnika Karlosa Vestendorpa na konferenciji za novinare. Pošto se Predsjedništvo Bosne i Hercegovine nije moglo, sve ovo vrijeme koje je iza nas, usaglasiti o dizajnu buduće bh. zastave, odlučio sam da ustanovim sedmočlanu nezavisnu komisiju koja je napravila tri prijedloga zastave. Parlamentarna skupština bosne i Hercegovine sastat će se 3. februara u Lukavici i očekujem da će jedan od ova tri prijedloga biti prihvaćen. Također, očekujem da će Predsjedništvo BiH podržati odluku Parlamenta. Ako se to ne desi, posegnut ću za ovlastima koje mi daju odrdbje Bonsk e konferencije, kazao je Vestendorp. Visoki predstavnik napomenuo je da je jedan od razloga za ponuđeni tajming u izglasavanju modela nove bh. zastave i održavanje Zimskih olimpijskih igara u Naganu u Japanu 7. februara. - Očekujemo da se na toj manifestaciji zavijori nova bh. zastava, ali fda ona bude prihvaćena i u samoj BiH. U tom smislu, već se radi i na Nacrtu zakona o zastavi koji će se ponuditi poslanicimParlamentarne skupštine BiH, a radimo i na dizajnu novog grba , BiH, kazao je novinarima zamjenik visokog predstavnika Hans Hajnrih Šumaher.

Odgovarajući na jedno od novinarskih pitanja, Karlos Vesendrop je kazao da će sam proglasiti novu zastavu ako se poslanici ili članovi Predsjedništva ne usaglasie tako što će izabrati ili onu koja dobije najviše glasova poslanika, ili onu koja bude najljepša. On je , odgovarajući na novo novinarsko pitanje, kazao da su izmjene na predloženim rješenjima moguće ukoliko se svi poslanici slože sa njima.

LBO LJILJANI - SIMBOL KONTINUITETA BIH

Sarajevo (Onasa)

Negiranje ljiljana kao simbola srednjovjekovne bosanske države i referenduma građana BiH kada je utvrđena zastava i grb BiH sa ljiljanima je negiranje državno-pravnog kontinuiteta i međunarodnog subjektiviteta BiH, izjavio je u ponedjeljak predsjednik Liberalno-bošnjačke organizacije (LBO) Muhamed Filipović. On je na konferenciji za novinare u Sarajevu rekao da je određivanje dizajna nove zastave vrlo važno pitanje i da nijedan od predstavnika BiH i međunarodne zajednice nema pravo da o tome odlučuje mimo volje naroda. “simbolika zastave BiH sa ljiljanima jehistorijska, nije nacionalna i politička i nefavorizira nikog osim što ukazuje na povijesni kontinuitet BiH”. Kazao je Filipović.

PISMO RODITELJA POVRIJEĐENIH POLICAJACA BIVŠEM PREDSJEDNIKU CRNE GORE MOMIRU BULATOVIĆU

Podgorica: U pismu koje su potpisali svi roditelji povrijeđenih policajaca, se kaže: - *Gospodine Bulatoviću, sa bolom i ponosom došli smo u Podgoricu na poziv starješina naših ranjenih sinova. Sa bolom, zbog rana koje ste im nanijeli. Sa ponosom što su rane dostojne poštovanja i što su ih istrpjeli da ne bi uzvratili po svome narodu zavedenom Vašim lažima i prevarama. Mi smo Vam, kao šefu države, poslali naše sinove da joj služe, da je brane, da štite njene građane i Vas gospodine Bulatoviću. Upravo zato, iako navikli na njihov odgovoran, častan i težak, ali rizičan posao, ostali smo skamenjeni pred vijšću i slikom (koja je obišla svijet) da su naši sinovi bili kamenovani, izloženi bombama i hicima iz vatrenog oružja od ruke bratske i komšijske - crnogorske, u toj dugoj noći Vaše neodgovornosti. Naši sinovi i mi, njihovi roditelji, doživjeli smo ono što u časnoj crnogorskoj istoriji nije zabilježeno a biće upamćeno kao sraman čin da je Momir Bulatović, tada Predsjednik države, organizovao i*

naoružavao ostrašćene kriminalce da bace bombe na svoju policiju i svoj narod. Ali, biće upamćeno i viteštvo i čojstvo naših mladih sinova koji, ulažući i ono najsvjetlije - svoj život, sačuvaše mir i odbraniše čast i dostojanstvo svoje države. Da li ste i jednog trenutka, gospodine Bulatoviću, pomislili da su ti mladi i hrabri ljudi, branioci reda i mira i ustavnog poretka Crne Gore, one Crne Gore čiji ste, nažalost, bili predsjednik i koju bi i sada, kada to više niste, morali doživljavati svojom. Iako Vi ni do danas niste pokazali ni trunku željenja zbog svega što se dogodilo, čak niste pokazali ni najmanje interesovanje za njihovo zdravlje i oporavak, podsjećamo Vas da je preko 40 naših sinova zadobilo rane koje će zasigurno pamtit i cijeloga života, a koje još jače bole upravo i zbog toga što su prouzrokovane od predsjednika svoje države koga su štitili punih sedam godina. U najtežim trenucima za naše sinove, kada im je požrtvovano medicinsko osoblje zbrinjavalo rane, a pojedincima se borilo za život, bezdušni u svojoj oholosti i

mržnji zbog gubitka vlasti, umjesto saosjećanja, nanijeli ste im još jednu i to težu ranu, gnusnim lažima da su sami na sebe bacili bombe. Pitamo se i pitamo - o gospode, da li je moguće da je jedan takav čovjek sedam godina bio na čelu čestite Crne Gore. No, gospodine Bulatoviću, duga bi bila naša priča o bolu, ali i ponosu koji nosimo, međutim. Vi tu priču ne zaslužujete, jer je ne biste ni shvatili. Na kraju, budite sigurni, mi roditelji, ponosni smo na rane naših sinova, a Vi čijim ste životima bili spremni da drvavo krunišete kraj svoje vladavine i zbog svih drugih nedjela koja ste učinili, ostaćete u Crnoj Gori upamćeni i kao čovjek koji nije imao dovoljno lične hrabrosti i dostojanstva da se tako ugledne funkcije ode časno. jer, duboko smo uvjereni da svaki pojedinac koji nije spreman na častan i dostojanstven odlazak nije ni zaslužio mjesto sa kojeg, opravdano, odlazi, kaže se u pismu roditelja povrijeđenih policajaca.

Goru, na njenu bezbjednost i mir. Ponovo su prekršili dogovoreno i dobru volju da se vrate demokratskom djelovanju. Ali, oni su Sporazum razumjeli i kao amnestiju od odgovornosti za nasilje, a ne kao mirotvorno nastojanje crnogorske vlasti da, poštujući posredovanje savezne države u političkoj krizi, da stvaran doprinos smirivanju napetosti. Pokazalo se, međutim da su za demokratiju, za dijalog i mir potrebne dvije strane. Plitičke grupacija Momira Bulatovića je, i prije nego što se mastilo na sporazumu osušilo, bacila Sporazum pod noge. Jer, svakom plitičkom izjavom i aktivnošću, ponovaljanjem militantnih zahtjeva, te pojačavanjem ultimatum a dvojice Bulatovića, Momira i Predraga, nakon potpisivanja Sporazuma i, naročito, beskrupuloznom diskvalifikacijom i optuživanjem policije i državnih organa za prolivenu krv i terorizam - oni su objektivno inspirisali terorizam. Međutim, uprkos terorističkim aktima koji odliježu Podgoricom, njihov zlokobni naum o libanizaciji Crne Gore neće proći. Crna Gora neće biti polje haosa i nasilja što želi bulatovićeve politička grupacija, jer to neće ogromna većina građana Crne Gore, koja se opire tom krvavom kolu. Na kraju, državni organi Crne Gore spremni su i osposobljeni da spriječe ekspanziju nasilja, otkriju počinioc e i zatvore Pandorinu kutiju terora, zajedno sa onima koji su je otvorili.

NAKON PODGORIČKIH BOMBAŠA

PODGORICA : Prijeteći, najavljen kao veliki narodni miting koji je, po principu reketa - ako me ne produžite vlast, izazvaćemo rat, pokušao da ucijeni Crnu Goru i pretvori je u taoca perverzne opsjednutosti vlašću Momira Bulatovića, ovih dana doživljava svoj logičan nastavak. Naime, bombe koje praste po podgoričkim ulicama nisu razotkrile samo karakter jedne politike koliko su bjelodanim učinili njena sredstva ali, prije svega, ciljeve koji se više ne mogu sakrivati kao što ih ni bulatovićevska mašinerija organizovanog javnog laganja ne može prikazivati drugačijim nego što jesu. Namjera je jasna, a sastoji se u destabilizaciji Crne Gore.

Teror koji praktikuju eskadroni bombaša samo su na korak od sljedećeg, i takođe, logičnog koraka, a to su atentati i sijanje smrti samo da bi se disciplinovala demokratska Crna Gora i omogućilo režiseru sa strane da interveniše. posljednji teroristički napad razlog je i da se otvoreno kaže da je to napad na Crnu Goru i njeno kažnjavanje zbog neposlušnosti i nespremnosti da slijedi autokratsku i anticivilizacijsku vlast. Stoga su scenaristi njene pacifikacije za napad odabrali policijske starješine, računajući da će na taj način dekuražiti i njene građane. Jer, ukoliko nijesu bezbjedni čelnici policije, šta da očekuju građani, kalkulacija je

inspiratora terorizma.

Ako je Momir Bulatović odabrao teror kao nastavak svoje politike, demokratska javnost Crne Gore, sa pravom i revoltirana, reaguje na potpisani sporazum sa njegovom para-političkom grupacijom, posebno kada je suočena sa konkretnim učincima te militantne i pritvorene družine. Jer, dan poslije pristanka na pruženu ruku odmah su sve porekli i jedno praštanje odmah iskoristili da se vrata na početak, a odmah zatim krenuli da do istine stignu - bombama. Sporazum samo poslužio kao predah da se ponovo konsoliduju i krenu na Crnu

DŽUMA - NAMAZ

Džuma namaz je sedmični namaz koji su Muslimani - muškarci obavezni klanjati petkom u podnevsko vrijeme, umjesto podne namaza.

Džumu-namaz mogu klanjati i žene, ali nisu obavezne.

Koliko džuma-namaz ima rekata?

Džuma-namaz ima šesnaest rekata i to:

- * četiri rekata sunneta (sunnetil-džumuati),
- * dva rekata farza (fardil-džumuati),
- * četiri rekata su-sunneta (sun-sunnetil-džumuati),
- * četiri rekata ahiriz-zuhri (ahiriz-zuhri) i
- * dva rekata sunnetil-vakti (sunnetil-vakti).

Džuma - namaz klanja se ovim redom:

1. Nakon proučenog ezana klanja se džumanski sunnet od četiri rekata, koji se zanijeti:

“Nevejt u en usallije lillahi te ala salate sunnetil-džumu ati, Allahu ekber”.

Ovaj sunnet se klanja kao podnevski sunnet.

2. Pošto se klanja prvi sunnet, imam izađe na mimber i održi predavanje (hutbu), u kojem prisutne vjernike upoznaje o važnim tekućim pitanjima Islamske zajednice i daje im upute i savjete o islamskom vladanju i islamskim obavezama.

3. Po završetku hutbe, muezin prouči ikamet, a imam ide u mihrab, pa se u džematu klanja džumanski farz muktedije će zanijetiti ovako: “Nevejt u en usallije lillahi te ala salate fardil-džumu ati, iktedejt u bi-hazel-imami, Allahu ekber” - Što znači: “Odlučih da klanjam farz džumanskog namaza, u ime Uzvišenog Allaha, i pristadoh uz ovog imama, Allahu ekber.”

Opis džumanskog farza

Džumanski farz klanja se kao sabahski farz u džematu. Prema tome, na stajanju prvog rekata imam će učiti: Subhaneke, Euzu i Bismille u sebi, a Fatihu i sure naglas. Na stajanju drugog rekata imam će učiti: Bismille u sebi, a Fatihu i sure naglas.

Muktedije će na stajanju prvog rekata učiti: samo Subhaneke, a na stajanju drugog rekata neće učiti ništa. Na oba rekata, kada imam izgovori “veled-dallin”, muktedije će izgovoriti “Amin”.

Poslije džumanskog farza klanja se još deset rekata i to: “Nevejt u en usallije lillahi te ala salate sun-sunnetil-džumuati, Allahu ekber.” Ovaj sun-sunnet se klanja kao podnevski sunnet.

Nakon sun-sunneta klanja se ahiriz-zuhr od četiri rekata koji se zanijeti: Nevejt u en usallije lillahi te ala salate ahiriz-zuhri, Allahu ekber.”

Ovaj ahiriz-zuhr klanja se kao podnevski farz.

Na kraju klanja se sunnetil-vakti od dva rekata, koji se zanijeti: “Nevejt u en usallije lillahi te ala salate sunnetil-vakti, Allahu ekber”. Ovaj sunnetil-vakt klanja se kao podnevski sun-sunnet.

VAŽNOST DŽUME-NAMAZA

1. U kakvoj je formi Uzišeni Allah naredio klanjanje džume-namaza?

Uzvišeni Allah je u najstrožijoj formi (farzom) naredio Muslimanima da klanjaju džumu-namaz. On u Časnom Kur'anu veli: “O vjernici, kada se petkom (učenjem ezana) pozovete na džumu-namaz, požurite da spominjete i veličate Allaha, a ostavite trgovačke i sve druge poslove. To vam je bolje i korisnije od drugih poslova, ako znate.” (Sure: “Džumah”, ajet devet)

Prema tome, Muslimani koji neopravdano izostavljaju džumu-namaz čine veliki grijeh.

2. Ko nije dužan klanjati džumu-namaz?

Džumu-namaz nisu dužni klanjati: žena, zatvorenik na izdržavanju kazne, putnik, bolesnik, iznemogli starac, slijepac i lice koje strahuje od neke opasnosti.

3. Šta je Muhammed a. s. rekao o džumi-namazu?

Muhamed a.s. je izrekao mnoge hadise o džumi-namazu, da bi prikazao važnost ove sedmične muslimanske dužnosti i prednosti dana petka u sedmici. Tako, na primjer, Muhammed a.s. veli: “Petak je najodabraniji dan u sedmici i najviše cijenjen kod Svevišnjeg Allaha. On je kod Boga odabraniji od Kurbanaskog i Ramazanskog bajrama. Allah dž.š. je u petak stvorio Hazreti Adema a.s. U petak ga je izveo iz dženneta i uputio na Zemlju, i u petak ga je preselio na drugi svijet. U petku ima jedan čas u kojem Allah dž.š. neće odbiti molbe svog roba, ako Ga u tom času nešto zamoli, osim ako to bude zabranjeno.”

U drugom hadisu Muhammed a.s. veli: “Najbolji dan u kojem zasja sunce jest petak.

Isto tako Muhammed a.s. veli: “Meleki prisustvuju svakog petka na vratima džamije, držeći knjige u koje upisuju muslimane po redu koji dolaze petkom u džamiju. Oni to upisivanje vrše sve dotle dok imam ne izađe na mimber, a zatim zatvore knjige i prestaju sa upisivanjem. tom prilikom jedni druge pitaju zbog čega li taj i taj nije došao na džumu-namaz, pa se obraćaju Allahu dž.š. riječima: “Bože, ako je zalutao, Ti ga uputi, ako je bolestan, Ti ga ozdravi, ako je u bijedi i nestašici, otkloni mu bijedu i pomози mu.”

HADISI

Obavljanje džume-namaza je dužnost stanovnika svakog naselja u kome ima starješina (imam), pa makar tu ne bilo više od četiri stanovnika.

Ko razgovara petkom dok imam uči hutbu, on slič magarcu koji nosi tovar knjiga, a onaj ko mu kaže: “Šuti!”, neće imati džumanske nagrade

Uvijek slijedite u klanjanju imama, pa bio on dobar ili loš.

NA VAMA JE ODGOVORNOST

Piše: Šukrija Džidžović

Još u vrijeme bivše Jugoslavije, dok sam kao omaladinac upoznavao ljepote naše domovine da bih je još više volio, imao sam priliku posjetiti mala mjesta. Mala po broju stanovnika, a velika po brazdama istorije koja je vijekovima orala po njima. Tako se u ovom trenutku sjetih jednog malog mjesta na sjeveru Makedonija, na samoj granici sa Kosovom. To malo mjesto se zvaše Žitoše, dvanaestak kilometara od Prilepa. Sjećam se ko danas. Sjedio sam na jednom od prednjih sjedišta autobusa koji se truckao

krivudavim putem ka Žitošu, a pogled u dljini odmah mi oduze dah. Malo mjesto a u sred njega prelijepa suncem okupana bijela, velika džamija. Zainteresovah se ko je i kada sagradio - upitah mještane: "Amerika" - Ponosno rekoše oni "Amerika"! Skoro svaka kuća u ovom mjestu ima nekog u Americi pa su oni poslali pare, a mi sada imamo ovaj biser od džamije.

Sjetih se Žitoša nakon dvadeset godina, u trenucima dok sam razgovarao sa ljudima u Americi, inicijatorima prikupljanja donacija za izgradnju nove džamije u Gusinju. Sjetih se i ne povjerovah svojim ušima. Zamislih sebe u onom istom

autobusu kako ulazim u Gusinje. Iako tamo nikada nisam bio, pitam se kakav bih utisak stekao. Čime bi mi se mještavni pohvalili i rekli: "Amerika je to izgradila!" Kada bi mi rekli koliko hiljada mještana živi i radi u Americi, ne bih im vjerovao, jer bi mi pogled odmah odlutao u pravcu Gusinjske džamije, pojedene oštrim zubom vremena. Pitao bih se, zar ti ljudi misle da tu obavezu prenesu na svoje potomke, u nakeim budućim vremenima? Pa ako ova generacija iz Plava i Gusinja ne izvrši ovu svoju obavezu, prema svom zavičaju, šta onda očekuju od svojih potomaka? Ne. Draga

braćo Plavljani i Gusinjani, ukoliko se vi sada ne organizujete i ne napravite tu džamiju u svom zavičaju, ona sigurno neće više nikada biti napravljena. Kao što je sigurno da će ova postojeća totalno propasti. Sigurno je i to da će na vama ostati odgovornost pred Bogom i narodom što to niste uradili, ne samo za vašeg života nego mnogo, mnogo poslije vas. Zato ne oklijevajte nego krenite odmah u okvirima vaših mogućnosti sa onoliko novca koliko će biti dovoljno da izmami vaš uzdah uz riječi: "NEKA JE HALAL."

BAJRAM OBILJEŽEN U ŠKOLI P.S. 221 U BRUKLINU

Piše: Šukrija Džidžović

Hladno zimsko bruklinsko jutro. Oko škole P.S.221 sve je kao i obično. Djeca predškolskog uzrasta jure i raduju se zajedničkom druženju koje im predstoji. Roditelji ih žurno vuku za sićušne ručice pokušavajući uštedjeti koju minutu da ne bi zakasnili na posao i tako izgubili neki dolar. Svi jure, trče, samo jedan čovjek vodi svoju malu aldisu ne žureći nigdje jer ga obuzdava nešto što samo musliman ima a to je ramazanski post i sabur. Ulazeći u veliki školski hol, primjećuje još uvijek dekorisane prostorije božićnim ukrasima. Nešto ovdje nije u redu, pomisli. Ova škola ima djecu iz svih krajeva svijeta a svi krajevi svijeta imaju svoje praznike. Pa onda sva ta djeca obilježe svoje praznike u školi,

samo moja mala Aldisa kao da nije sa ovoga svijeta. To pomisli, i čvrsto odluči da porazgovara sa učiteljicom, pa ako treba i sa direktorom škole. Učiteljica ga ljubazno primi, pažljivo ga sasluša ali nije mnogo razumjela od sve te priče pa u pomoć pozva direktorku. I tako se ukaza šansa Pjetrović Šefćetu da olakša svoju dušu i ispriča direktorici:

"U ovoj školi se obilježavaju praznici svih nacija svijeta" - reče Šefćet, dok je direktorica potvrdno klimala glavom. Pa ako u školi imate tridesetak muslimanske djece, zašto ne bi obilježili Ramazan i Bajram, dva najznačajnija muslimanska praznika? - upita Šefćet.

Direktorica se ljubazno izvinu, objašnjavajući da u školi imaju

kalendar nacionalnih praznika po kojem se nastavnici rukovode ali u tom kalendaru nema niti jednog muslimanskog praznika. Nakon što joj strpljivo održa kratko predavanje o islamu i njegovim praznicima Šefćet obeća da će joj donijeti kalendar islamskih praznika i svu moguću literaturu o islamu i to na engleskom jeziku. Obeća da će obezbijediti svu potrebnu dekoraciju za uređenje škole povodom bajramskog praznika i da će donijeti slatkiša za svu djecu da se oslade za Bajram.

Kako reče - tako i učini. Sada učiteljice i direktorica mnogo više znaju o islamu. djeca u školisu se obradovala bajramskim slatkišima, a mala Aldisa i sva druga naša dijeca u toj školi imaju svoj praznik.

Islamska Zajednica

BAJRAMSKO

SIJELO

Što naš narod kaže: "Da nisam vidio svojim očima, ne bih vjerovao." Već oko sedam sati kada je bilo i zakazano, Bajramsko sijelo u organizaciji Islamske Zajednice, moglo se naslutiti da će sala restorana biti prepuna. Scena je bila dekorisana pravim bajramskim ruhom. Na bini već postavljeno ozvučenje a ispred, na čilimu sto, prekriven blistavo bijelim stolnjakom i tri stolice predviđene za muhadžire iz Sarajeva: profesora Spahića i ef. Ljevakovića, kao i za imama iz Njujorka Bajrama ef. Mulića. Za vrijeme ulaska publike salom su odzvanjali zvuci ilahija i kasida, pažljivo odaranih rukama Sabahudina Laličića i Muzafera Radončića, inače, rukovodilaca muzičke sekcije Islamske zajednice. Kao pred svako sijelo, glasovi publike nadjačavaju ozvučenje. Ljudi se sreću, čestitaju jedan drugome ramazanski bajram toplo padajući jedan drugom u bratski zagrljaj. Već oko osam sati, puna sala je bila znak Afetu Krciću da stupi na scenu i svojom pjesmom Mejra šeta" uz tamburu otvori program. Nakon prve tačke prisutnima se obratio Bajram ef. Mulić, koji je rekao: "Draga braćo i sestre, želim da vam čestitam blagdan Ramazanskog bajrama u želji da iduće bajrame dočekamo u našem došnjačkom - domu kulture. Neka to bude moja bajramska želja. U to ime molim Allaha dž.š. da nam pomogne i da nas učvrsti. Molim Allaha dž.š. da se smiluje našoj braći i sestrana, kako onim koji su potili, tako i onim koji nisu. " Nakon kratkog pozdravnog govora od strane imama Bajrama ef.

Mulića, riječ je uzeo profesor Mustafa Spahić. Nakon proučene dove, profesor Spahić je odgovarao na postavljena pitanja prisutnih. zbog ograničenog prostor izvršili smo selekciju najbitnijih pitanja.

***Kakva je tendencija rasta islama u proteklih nekoliko godina?**

- islam je vjera u koju svakim danom sve više ljudi ulazi a iz koje niko ne izlazi. Islam je jedina religija svijeta koja se na temeljima Kur ana suočava sa globalnim izazovima čovječanstva. Od 1918. godine Muslimani u islamu su jedini svjetski mozaik. Nema rase, nema nacije, nema jezika kojim ljudi govore, da u njemu ili njoj nema ilsama. Sve se to širi dobrovoljno i slobodno. Brojnost kao i kvalitet vjernika svakodnevno raste munjevitom brzinom.

***Kakav je stav novog Ustava koji je donešen u Islamskoj zajednici prema Bošnjacima Sandžaka?**

-Islamska zajednica radi na

širenju sveislamskog bratstva. Što se tiče ovog novog, sedmog po redu Ustava, ovo je prvi po redu Ustav kojeg je pisala isključivo bošnjačka islamska pamet. U tom Ustavu potpuno ravnopravno su zastupljeni svi Bošnjaci i bez obzira bili oni iz Sandžaka, Crne Gore, bosne i Hercegovine ili bilo kojeg kraja.

***Da li su Bošnjaci mogli ikako opstati da su pristali ostati u sklopu bivše Jugoslavije 1991. godine i da li su Bošnjaci imali izbora, rat ili ne?**

-Prateći genezu formiranja zajedničke države tzv. južnih Slavena. Godine 1918. kad je formirana Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca nad svim Muslimanima u toj državi činjen je genocid kroz nekoliko oblika. prvo je bio genocid kroz ime i naziv države. U imenu države su priznata samo tri naroda. Ostali su nestali iz naziva države a i iz sadržaja populacije. Drugi je genocid vezan za jezik .. Srpsko -

hrvatski ili hrvatsko- srpski. Nije bilo bošnjačkog jezika. Treći genocid je bio kroz Agrarnu reformu pri čemu je Muslimanima bukvalno oduzeto preko milion hektara obradive zemlje. Sljedeći genocid je činjen konkretno u Sandžaku kad je u selu Čalni 1924. za jednu noć pobijeno 600 ljudi. Zatim je gnocid činjen nad nama što je u istonjoj Hercegovini pobijeno tada 3.500 ljud a nikad nije niko okrivljen. Dakle, nas od 1918 do 1941. dok je trajala ta Kraljevina, nisu računali ni u kakav subjekt. Godine 1939. kada negdje u avgustu mjesecu čuvenim sporazuman Cvetković-Maček, podijelili Bosnu i Hercegovinu, jedan od njih je rekao: "Zamislmo da Muslimana ovdje u Bosni nema." Isto su postupili Tuđman i Milošević. Za vrijeme sastanka u Karadorđevu. Oni su na isti način, što se tiče Bošnjaka - Muslimana u BiH postupili kao i Cvetković i Maček. Da smo mi kojim slučajem ostali u Jugoslaviji, Muslimani - Bošnjaci, svi do jednog koji su mogli nositi pušku bili bi poslani na ratište protiv Hrvatske. Hrvatska bi bila u tom slučaju pod potpunom okupacijom a svijet ne bi dopustio okupaciju Hrvatske. Nato-pakt bi intervenisao znatno ranije a ne 1995. kada je intervenisano u Bosni. Onda bi nas optužili i Tuđman i Milošević da smo mi tražili agresiju na njih. Tada mi nebi bili priznati ni u jeziku ni u naciji a BiH nikada ne bi bila priznata kao država. Šta bi nam se desilo da smo ostali u Jugoslaviji - najbolji je primjer Crne Gore.

***Šta mislite o ekonomskoj, vjerskoj i političkoj budućnosti Muslimana koji su ostali da žive u Srbiji i Crnoj Gori?**

- Što se tiče Bošnjaka u Sandžaku - to je najdinamičniji, najbrži, najaktivniji i najprogresivniji dio bošnjačkog naroda u cjelini. Oni su, živjeći u okruženju Srba, jedino ovakvi mogli opstati. na zadnjoj islamskoj konferenciji u

Teheranu, predsjednik Alija Izetbegović je stavio Sandžaku u amanet islamskom svijetu. predsjednik nikada nije vodio nikakve pregovore a da nije postavljao pitanje prava ravnopravnosti Muslimana iz Sandžaka. Muslimani iz Sandžaka u BiH su potpuno ravnopravni građani i njihova je domovina Bosna i Hercegovina isto kao i onome Bosancu ko je rođen u Sarajevu pored Begove džamije.

*** Šta nam možete reći o pitanju Kosova?**

-Muslimani Albanci u Makedoniji i Kosovu imaju dva teška problema. Prvi je okruženje iz vana koje se zove Grčka, Crna Gora, Srbija i Bugarska. Oni imaju apetite prema Albaniji i izvršili bi agresiju ili okupaciju kad god bi bili u prilici. Te zemlje će sve učiniti da Muslimanima na Kosovu i u Albaniji nikada ne bude mira i rahatluaka. Albanci se moraju okupiti jedan uz drugoga jer Srbija priznaje jedino argument sile a ne silu argumenata.

***Obzirom da su Bošnjaci malo razočarani u Albance kada je trebalo njima pomoći**

trajno i dugoročno posijali razdor, nepovjerenje i neslogu između Muslimana Albanaca i Muslimana Bošnjaka. Bez obzira na sve, u slučaju agresije na Albance, Muslimani - Bošnjaci neće nikada prestati biti na strani braće Muslimana - Albanaca.

***Šta je dobijeno za skupu cijenu koju je platio naš narod. Svaki naš 10- ti brat je pao kao šehid - šta smo tom žrtvom dobili?**

-Mi smo dobili neke stvari iznutra koje na drugačiji način nismo mogli dobiti. za ovih sedam godina u našem narodu je nestalo straha -nestalo je frustracija, nestalo je trauma, nestalo je izvinjavanja, nestalo je bilo kakve inferiornosti od strane Srba i Hrvata u našem narodu. To dokazuje i ovaj noćasnji skup jer, da se ono u Bosni nije događalo, mi noćas ovdje ovako ne bi smjeli sjediti. I to je jedan od rezultata. Sljedeće, imamo ličnu kartu, pasoš koji priznaje cijli svijet, imamo međunarodno- priznatu

Islamske zajednice. Kratka pauza je iskorišćena za podijelu bajramskih poklona - slatkića prisutnoj djeci. Njihova lica su najbolje pokazivala njihova osjećanja. Gledajući u cjelini, program je bio prilično dobro organizovan tako da su gosti, oko dvije stotine njih, zadovoljno napustili dvoranu.

zemlju. Dobili smo Armiju i policiju koju nikada imali nismo. Dobili smo svoga predsjednika. Dobili smo svoje škole, školske programe i planove, dobili smo stotine naših udžbenika i tako dalje. Nakon odgovora na postavljena pitanje počela je večera a u isto vrijeme nastupio je hor

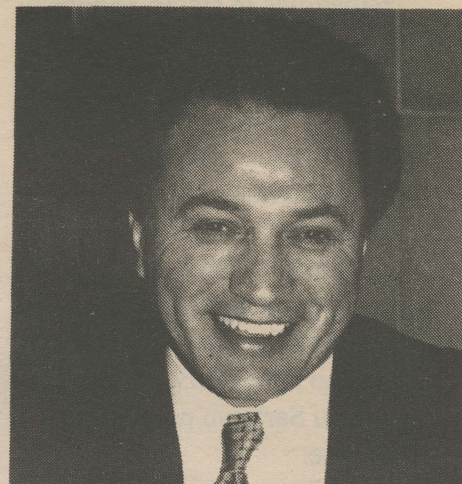
, hoće li braća Bošnjaci priskočiti u pomoć braći Albancima, ukoliko dođe do rata na Kosovu?

- Vjerovatno se sjećate priča koje su kružile o velikim količinama nafte koje su kroz Albaniju prolazili i služili srpskim tenkovima za vrijeme agresije na BiH i Hrvatsku. Postoje osnovane sumnje da je tu priču napravila srpska propagandna mašinerija kako bi

LIK NEDJELJE:

ASIM ČEMALOVIĆ

Piše: Ruždija Jarović

Kao i obično, po dogovoru sa mojim sagovornicima za rubriku Lik nedjelje, ovoga puta sam se našao na Menhetnu, zgradi u kojoj su smještene prostorije Bosansko - hercegovačkog konzulata i Misije pri Ujedinjenim narodima. Ljubaznu Adeletu Koristović nisam prepoznao na prvi pogled iako je znam niz godina, iz druženja sa mojom kćerkom. Kao i uvijek, prišla mi je ljubazno, čestitajući mi Bajram. Nakon kraćeg vremena, našao sam se u kancelariji mog sagovornika, koji me dočekaao ljubazno sa osmijehom, za koji imam utisak da je uvijek prisutan na njegovom licu. Primijetio sam da taj osmijeh nije službeni nego prijateljski, koji može imati jedan Bošnjak kakav je gospodin konzul i vice konzul - Asim Čemalović. Rođen u Velikoj Kladuši, državi BiH, od rahmetli oca Envera i majke Nafije. Osnovnu školu je završio u Cazinu, srednju u Velikoj Kladuši a Ekonomski fakultet u Zagrebu.

Sabah: Po završetku ekonomskog fakulteta, da li ste ostali u Zagrebu?

* "Po završetku fakulteta radio sam u Agro Komercu. Negdje oko desetak godina na poslovima direktora prodajne mreže, do potpredsjednika poslovnog odbora. Poslije svega onoga što je bilo u Agro Komercu otvorio sam privatno preduzeće".

Sabah: Kako je počela Vaša politička karijera?

* "Počela je osnivanjem SDA. Ja sam bio njen član, gdje sam bio i predsjednik Glavnog izvršnog odbora. Na prvim višestranačkim izborima izabran sam za predsjednika Skupštine općine Velika Kladuša.

Sabah: Gdje vas je zatekao bosanskohercegovački rat?

* "Od samog početka rata to jest agresije na Bosnu i Hercegovinu, obavljao sam dužnost potpredsjednika ratnog predsjedništva SOE Velika Kladuša. Takođe sam bio delegat - poslanik ispred SOE Velika Kladuša, skupštinskog okruga Bihać, koja je formirana na samom početku rata, u kojoj su bile sve okolne općine koje pripadaju regiji Bihać."

Sabah: Koliko dugo ste ostali na tim funkcijama u Velikoj Kladuši i Bihaću?

* "Nakon dvije godine provedene u ratu, otišao sam u Sarajevo i učestvovao na prvom bošnjačkom Saboru. Poslije kratkog vremena, našao sam se u Zagrebu i došao u SAD. Ovdje sam počeo raditi, i gdje se nalazim i sada - u Misiji Bosne i Hercegovine pri Ujedinjenim narodima i bosanskom konzulatu".

Sabah: Kakava je Vaša funkcija u Konzlatu Republike Bosne i Hercegovine?

* "Ja obavljam funkciju vice konzula a kako nemamo konzula obavljam i tu dužnost to jest dužnost konzula u Sjedinjenim Američkim Državama".

Sabah: Kada ste došli u Njujork?

* "U Njujork sam došao devedeset četvrte godine i radio neko vrijeme. Kada je gospodin Muhamed Šaćirbegović imenovan za ministra vanjskih poslova države Bosne i Hercegovine, povučen sam u Sarajevo u Ministarstvo vanjskih poslova."

Sabah: Kakva je bila Vaša funkcija u Ministarstvu vanjskih poslova?

* "Bio sam savjetnik u Ministarstvu vanjskih poslova, koja su uglavnom bila za konzularna pitanja. Tu sam se zadržao četiri mjeseca i ponovo došao u Njujork."

Sabah: Da li je ovo misija pri Ujedinjenim narodima ili konzulat?

* "Mi smo ovdje dva službena odjeljenja države Bosne i Hercegovine, Generalni konzulat i Misija pri Ujedinjenim narodima. Koristimo iste prostorije radi ekonomske situacije. Ovdje su dvije institucije koje rade potpuno odvojeno."

Sabah: Šta je ustvari generalni konzulat. Kakvi su njegovi poslovi?

"Poslovi generalnog konzulata su da štiti interese države i njenog naroda u toj državi, ali ovaj konzulat države Bosne i Hercegovine pokriva područje Amerike, Kanade i Južne Amerike."

Sabah: Namjera Sabaha nije da govorimo o politici. Naša je namjera da Vas preventivno predstavimo čitaocima kao čovjeka koji je službeno konzul Bosne i Hercegovine, njenih državljana. Ujedno, kako sam ja rekao i cjelokupnog bošnjačkog naroda, bez obzira iz koje je države. Kako to uspjete?

* "Vidite, ja sam konzul države, bez obzira na vjersku i nacionalnu opredjeljenost. Ja to nisam odvajao niti ću odvajati. Ako Bog da, niti me ineresuje. Svi koji su iz Bosne i Hercegovine i priznaju našu državu i njenu vladu kao i državne institucije. Ja zastupam interese sva tri konstruktivna naroda i drugih građana BiH. Kao što znate, ja sam Asim Čemalović - znači da sam Bošnjak. Kako uspijevam da budem konzul Bošnjaka koji nisu građani BiH? To mi je drago da Bošnjaci tako misle i da smatraju ovaj konzulat svojim. To su njihovi osjećaji što kažete da sam konzul svim Bošnjacima. Ja moram ponoviti da sam konzul BiH i njihovih građana. Nasotjim da pomognem i Bošnjacima van BiH, pogotovo na ovom području. Mislim da je evidentno da su Bošnjaci najgori prošli u ratu u BiH. Takođe nam je poznato da Bošnjaci u Sandžku i Crnoj Gori nisu baš u dobrom položaju. Ti isti ljudi se vežu sa BiH i smatraju da im je BiH domovina. Ako neko tako misli, ja ne mogu da mu to zabranim niti imam pravo na to."

Sabah: Vi ste diplomata čudnog kova. Poznato mi je kao javnom radniku da diplomate imaju pratioce čak i oni najnižeg ranga. Vas nikada nisam sreo sa pratiocima, najvjerovatnije što ste voljeni među narodom. Kako ćete nam objasniti to da ne uzimate pratioce?

* “Mnogi su to primijetili. Ja pratioca nisam nikada imao niti ću imati. Znam da mi svi ne žele dobro, ali ja želim dobro svima. Kada ste me pitali za pratioca ne znam kako bih se osjećao uz pratioca, jer ako se pojavim među državljanima BiH i među onima koji nisu državljani BiH i dolazim prijateljski, smatram da nemam potrebe za pratiocem jer dolazim prijateljski i kod prijatelja. Računam da će se prijateljski ponašati. Ja mislim da to nije potrebno iako je to uvažena praksa. Ja vjerujem da meni ne treba niti će mi trebati, ako Bog da. Naravno da nisu svi ljudi prijateljski nastrojeni ali, sve je u Božijim rukama. U ovim našim prilikama kakve jesu, čak i pratilac može biti kontraproduktivan. Kad ljudi vide pratioca, osjećaju da je taj čovjek nešto iznad njih a ja to ne volim. Ja želim biti skroman, onako kako sam odgojen. Tako nastojim da odgojim i svoga sina, da bude skroman i da zna koje i šta je.”

Sabah: Pored porodičnih i poslovnih obaveza, nalazite vremena da dođete i među narod. Kako to postižete?

* “Posla ima puno. Dali je to dobro ili loše, ne znam. Naših državljana ima sve više. Koliko je to dobro ne znam, ali posla ima. Ja posjećujem naše iseljenike po udruženjima u Americi i Kanadi. Stalno sam u kontaktu sa našim narodom. Subotom i nedjeljom obilazim u naša udruženja. Želim da prisustvujem svakom skupu bilo to da je priredba ili nešto drugo, što se obično organizira subotom i nedjeljom. Tim danima ljudi ne rade, pa sam ja svaki vikend na putu, u posjetama našem narodu po Americi i Kanadi. Želim da pomognem svima, koliko mogu. Takođe i u Njujorku kad god imam vremena ja ću se odazvati pozivu svakog udruženja.”

Sabah: Poznato mi je da u Ujedinjenim nacijama postoji prostor za obavljanje vjerskih obreda. Međutim vi ipak želite da budete među bošnjačkim narodom što najviše potvrđuje vašu ličnost koja je sagrađivana u narodu, i koja ostaje u narodu. Šta vas inspiriše da dođete u džamiju koja je u pri Ujedinjenim nacijama u neposrednoj blizini vašeg ofisa?

* “U pravu ste da u Ujedinjenim nacijama postoje prostorije koje su namjenjene za vjernike. Takođe i za muslimane da obave svoje namaze. Posebno džumu namaz petkom. Koju ja obavljam obavezno kad god imam vremena. Odlazim u džamiju jer volim da obavim džumu među Bošnjacima. Pričinjava mi veće zadovoljstvo i sevap biti među svojim ljudima. Ja mislim tako. Naši me ljudi pitaju a razmjena mišljenja je vrlo važna.

Sabah: U Njujorku ima četiri udruženja: Islamska zajednica, S.D “Bošnjak”, Merhamet i folklona grupa “Zlatni ljiljani”. Da li bi mogli poručiti ovim udruženjima nešto što bi ih uputilo bližoj saradnji?”

* “To je najvjerovatnije jedna prolazna faza, jer mi to tek sad učimo mnogo. Ja sam učim jer mi nismo imali državu, a znamo dobro ko je bio prije u diplomatiji - najmanje Bošnjaci. Šta je sve uticalo na iseljenike u ovim udruženjima”? Ima dosta ličnih interesa, koje pojedinci ostvaruju preko raznih organizacija. Takođe, svi bi željeli da su glavni, ali to bi prošlo da mi je interesa pojedinaca. Njujork je jedna od najvećih koncentracija Bošnjaka, ali na žalost loše je organizirana. U svim gradovima gdje ima Bošnjaka mnogo su organizovani ali u Njujorku još uvijek nešto ne ide. Prevladavaju lokalni interesi pojedinaca. Trebaju ljudi iz svih udruženja da sjednu zajedno i porazgovaraju. Tada se lakše nalaze zajednička rješenja. Ne treba slušati nikog šta govori sa strane. Ti ljudi, koji rade u tim udruženjima treba da poštuju jedni druge i nađu zajednički jezik.”

Sabah: Pomenuli ste mnoga udruženja širom Amerike i Kanade koja uspješno rade. Šta vi mislite gdje je stalo u Njujorku. U kojem je grmu zec ne jedinstva?

* “Mi ne možemo pisati propise nijednom udruženju, niti imamo pravo na to. Treba da se ugledaju na one druge koji složno žive i imaju sve svoje što je potrebno da bi očuvali identitet. Ja bih najsretniji bio kada bi to bilo i sa Bošnjacima. Treba da se počnu baviti sami sa sobom, i da prestanu ta traćenja. Vas čudi, kako to u Njujorku ne može, a može u drugim mjestima. To je i meni čudno”

Sabah: Koji razlog vi vidite, i dali uopće vidite razlog?

* “Ovih podjela ima i u drugim gradovima kao i nesuglasica između naših ljudi ali se mnogo brže rješavaju. Ali, Njujork je specifičan i nije mi jasno šta se to dešava. To mi zaista pada teško. Zašto je tako? Ja bih volio da nešto krene, dok sam ovdje, i dok mi traje mandat, volio bih jednog dana kad dođem da to bude sve u redu i da budem gost svih Bošnjaka. Niko sam za sebe ne može ostati. Oni će raditi ali neće imati uspjeh. Čini mi se da neko hoće samo onako kako on misle. To je greška treba sve ujediniti i izabrati grupu ljudi koja će sve to voditi nikako jedan čovjek. Ako se formira pravo udruženje u američkom sistemu imaće puno uspjeha. Čak i finansijsku pomoć. To izgleda mnogi ne znaju. Apelujem na Bošnjake da formiraju zajedničko udruženje.

Sabah: Gospodine konzule, za kraj moje uobičajeno pitanje. Kakva je vaša poruka Bošnjacima ne samo iz BiH nego uopšte?

* “Kroz ovaj razgovor sam uputio neke poruke. Napomenuću da Bošnjaci trebaju biti ujedinjeni jer samo tako možemo biti jaki, na ovim prostorima. Jaka zajednica može podnijeti ovaj teret koji je strašan. Kako bude ovdje jačalo jedinstvo Bošnjaka, jačat će i u Bosni i u Crnoj Gori. Molim sve one koji nešto znače u udruženjima da daju sve od sebe da zajedništvo ojača i puno suradnja sa svima Bošnjacima. Ne bih želio da pojedinci misle da su nezamjenjivi i niko ne zna koliko će živjeti. Mislim da ste zapostavili mlade. Ja vidim na priredbama koliko je toj omaladini potrebno zajedništvo vi morate natjerati svojim radom i majora grada da misli o Bošnjacima. Nadam se ako Bog da, da će Njujork imati jedan pravi bošnjački centar gdje će narod sebe naći.”

Sabah: Hvala vam za vrijeme koje ste odvojili za Sabah i porukama koje ste uputili Bošnjacima.

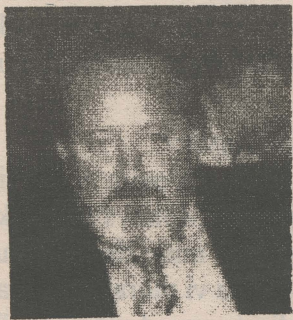
* “Molim”.

Napuštajući zgradu konzulata i misije BiH, razmišljam da li oni koji čitaju Sabah primjećuju da svi moji sagovornici imaju istu želju, želju zajedništva, poštovanja i sloge među bošnjačkim narodom. Kada će početi tako da misle oni koji gledaju samo lični interes, govoreći da su oni za jedinstvo ali samo pod njihovom dirigentskom palicom. To ne može biti u demokratskom svijetu. Ne razmišljaju, da narod hoće zajedno a da ih oni udaljuju nekim čudnim ponašanjem. Dokle ćemo čekati ne znam. Znam da neć biti brzo.

ZABAVNO VEČE HUMANOSTI PLAVSKO- GUSINJSKOG MERHAMETA

Piše : Ruždija Jarović

Veče pjesme i igre koju su organizirali članovi Plavsko-Gusinjskog Merhameta iz Njujorka, sa sjedištem u Bronxu, zaslužuje svaku pohvalu i udara najbolji pečat na njihov humanitarni rad i uspjeh koji je za kratko vrijeme postignut. Pored uspješne akcije za liječenje Skendera Medunjanina, ovo udruženje je za kratko vrijeme steklo velike simpatije kod naroda kojem pripadju, što je posvjedočila prepuna sala restorana u kojem je ova spektakularna nać prošla uz pjesmu i igru orkestra Senada Lalićića i sa solistima Mersom Miljković, Mirsadom Koljenovićem, Bajraktarević Ibrom sa svojim rođakom i sve popularnijim Ekremom Jevrićem zvanim Gospodom. Oko jedanaest sati prepuna sala je burnim aplauzom pozdravila doktorku Nuriju Preljvukaj Medunjanin kada je saopćtila da je do tog momenta prikupljeno dvadeset hiljada dolara. Zatim je predstavila članove upravnog odbora ovog plemenitog udruženja čiji je cilj pomoć svim onima kojim je potrebna. Obraćajući se prisutnim gosima Senad Šahmanović, Predsjednik Plavsko-Gusinjskog Merhameta iz N. Y. reće: "Igrom sudbine pripla nam je čast da udarimo pečat ovoj plemenitoj akciji u kojoj su učestvovali svi ljudi dobre volje i plemenitog razuma." Zahvaljujući se prisutnim gostima, učesnicima programa, te Beću Bajraktareviću i Agronu Čosoviću koji su im omogućili da ovakva noć bude i u prlijepon restoranu gdje ova dva gospodina rade. Rijeći zahvalnosti članovima Islamske Zajednice Plav-Gusinja za prisustvo, te članovima S.D. "Bošnjak" kao i članu kulturnog umjetničkog društva "Izvor" iz Slovenije gospodinu Emiru Ferhatoviću. Posebnu zahvalnost bošnjačkom nedjeljniku Sabahu koji je doprinio da ova akcija poprimi ubrzani tok i svim koji su na bilo koji način učestvovali u uspjehu ove, iznad svega plemenite akcije. Gospodin Šahmanović je nastavio o rezultatima Plavsko-Gusinjskog merhameta govoreći: "Naši rezultati najbolje pokazuju našu sliku, ozbiljnost i odgovornost u proteklom vremenu, kao i riješenost da istraju na putu koji smo zacrtali godišnjom skupštinom. Što se nas u Merhametu tiče radićemo što više na povezivanju našeg naroda i institucija ovdje u Njujorku. Iznenaduju nas izjave određenih ljudi, da treba raditi na jedinstvu našeg naroda a isti ti ljudi ništa ne preduzimaju da do toga dođe. Ove izjave samo izazivaju podsmijeh kod ozbiljnih, i zbunjenost kod neupućenih. Nama nije do korišćenja beneficija. Na našim srcima je pomoć ljudima kojima je to potrebno. Sve organizacije i institucije moraju znati da postoje, onoliko koliko ih narod hoće i kako ih prihvati a ne onoliko koliko mislimo da smo značajni. Završavajući dirljivim riječima o dalekom zavičaju, gospodin Šahmanović napomenu da će sljedeća zabava biti za kurban Bajram cjelokupan prihod odlazi u Plav i Gusinje porodicama teškog imovnog stanja."

Gospodin Ganić Halil: "Rodom sam iz Plava, prezadovoljan sam ovom akcijom i idejom da se spašava jedan mladi život. Ovdje sam godinu dana i vidim prave rezultate Plavsko-Gusinjskog Merhameta. Oni su za svaku pohvalu. Takođe Sabahu treba odati svako priznanje. Učinili ste zaista profesionalni i temeljiti posao."

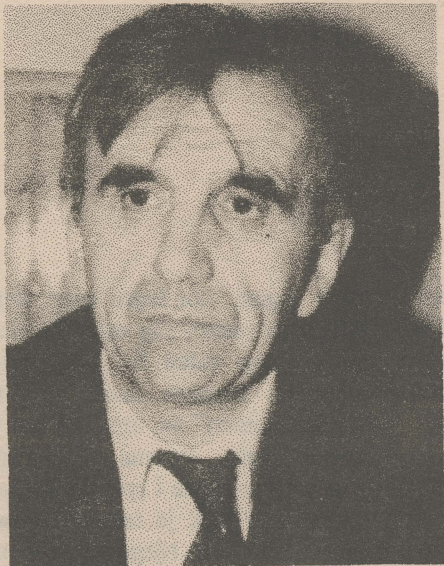
Gospodin Šefikija Medunjanin: "Živim dugo u inostranstvu, ali ovo što vidim večeras prevazišlo je sva moja očekivanja. Moj Skendo boluje osam godina od bubrega. Zahvaljujući svima nadam se da će moj Skendo nastaviti normalan život. Posebno se zahvaljujem pokretaču ove akcije, gospodinu Emiru Cecunjaninu."

Gospodin Senad Ferhatović - član upravnog odbora: "Volio bih da sve organizacije koje rade humanitarno, urade ovako kako mi radimo. Časno i pošteno, i da počne zajednički rad sviju nas koji bi vodio cilju humanitarnih stvari a ne ličnih interesa."

Majka Skendera Medunjanina: "Bilo mi je drago da je narod jedinstven i speman da pomogne mom sinu. Ja znam kako je majčino srce kad nešto ovako preživljava. Ovo traje tri- četiri mjeseca. Ne znam kako bih upotrebila riječi zahvalnosti i ne želim nikog izdvajati. Hvala svima i ko čuje i ne čuje, da se svima vraća na dobro ako Bog da."

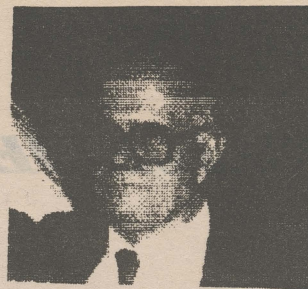
Doktor Nurija Preljvukaj Medunjanin Sabah: Vidite li poslije ove noći neki bolji put ka saradnji bošnjačko-muslimanskih iseljeničkih organizacija u N. Y.? "Nadam se ide na bolje saradnja ne zavisi od nas, mi smo spremni da sradujemo sa svima koji nas prhvate onakve kavi smo a kavi smo i koliko vrijedimo najbolje govori prisustvo ovog naroda"

Gospodin Emro Cecunjanin: "Poznavajući Skendovog rahmetli oca koji je rođena u Plavu kao pošenu familiju, Skenda sam upoznao na jendoj svadbi gdje je kao i obično bilo dosta Plavljana i Gusinjana. Spontano sam počeo razgovor o Skendu i predložio da Medunjani sakupe deset hiljada dolara. Da bih mogao pokrenuti akciju, iskoristio sam prisustvo gospodina Reis Ulleme Cerića, i počeo akciju tog dana. Plavljani i Gusinjani su narod koji je spreman da pomogne i druge to smo i dokazali nekoliko godina. Nažalost, tih je večeras ovdje mali broj. Zahvaljujem svima onima koji su pomogli ovu akciju kako Bošnjacima tako i našoj braći Albancima Muslimanima."

Gospodin Hadrović Šerbo: "Rodom sam iz Bihora. Ova akcija je za svaku pohvalu kao i list Sabah. Trebala bi ova udruženja i na nas da okrenu glavu. Želio bih da se čuje nešto i o nama."

dopisnik "Izvora" iz Njujorka: "Atmosfera govori sve uopšte počev od organizatora nas Plavljana i Gusinjana kao i naših prijatelja koji su prisutni večeras da pomognu ovu plemenitu akciju. Koristim priliku da se zahvalim u ime moje i glasila "Izvor". Glasilo Sabah koje je veoma uspješno vodilo ovu akciju zaista zaslužujete svako priznanje. Drago mi je što je Sabah u svakom izdanju sve bolji i bolji. Na dobrom je putu da konkuriše mnogim glasilima u kojima rade timovi."

Gospodin: "Eselamu alejkum, braćo i sestre ja sam sin Riza Bacaj iz Pepića. Drago mi je da vidim ovoliko naroda koji želi pomoći našem bratu. Hvala svima i da se ponovo sretnemo u dobru."

Gospodin Ibrahim Hasanović: "Upućujem riječi pohvale Plavsko-Gusinjskom Merhametu i Sabahu. Čitaoci Sabaha treba da primjete vašu borbu

za jedinstvom bošnjačkog naroda. Ja vam čestitam i divim se vašem pisanju i borbi za zajedništvo bošnjačkog naroda. Svi koji nas dijele, to su naši neprijatelji. Vrijednost Sabaha pokazuje i ova akcija koju je Sabah progurao sa najniže tačke. Sabah treba da je naš najtiražniji list u Njujorku jer piše o nama ovdje uz važne informacije iz naših krajeva i država odakle smo došli. Žao mi je što nisu Bošnjaci iz Bosne u većem broju prisutni. Čuo sam da ih nije bilo ni sinoć u Astoriji. Trebali su obavezno biti. Imali su moralnu obavezu. Nadam se da će se ova greška ispraviti."

Gospodin Ragip Čekić: "Sretan sam što se za nešega brata Skendera prikupila potrebna suma novca za njegovo liječenje. Sviđa mi se ovo sijelo i imali smo namjeru doći u većem broju, ali ima razloga koji nas je spriječio. Bili gospodine Jaroviću mogao da vam postavim jedno pitanje kao javnom radniku novinaru: (izvolite) Da li smo mi fundamentalisti iz našeg džemata? Jarović: "Ne možete vi biti fundamentalisti zato što nisam ja. Vi ste dio mene a ja dio vas. ko će u Ulum ranije, a ko kasnije, to Allah dž.š. zna. Jednog dana ćemo morati svi." Tačno je reče Ragip, ali niko od ovih članova Merhameta ne dođe kod nas. Našlih se i rekoh bio sam ja, zar to nije dovoljno? Nastavi Ragip: "Merhamet nas odbija alkoholom a mi njih ezanom." Jarović: Ne slažem se sa time oni nisu protiv ezana a normalno je da Musliman uz ezan ne smije ništa što je haram raditi. Naravno i alkohol je zbranjen. Doći će Ako Bog da, i to na svoje mjesto."

Gospodin Senad Šahmanović za Sabah: "Kao što sam rekao, akcija je krenula velikim ubrzanjem zahvaljujući listu Sabah i pritiskom redakcije sabaha na insitucije bošnjačkog naroda ovdje u Njujorku, kao što su Islamska zajednica P-G Merhamet i S.D. Bošnjak. Vjeroavao sam u uspjeh ove akcije iako je naš narod izigran više puta. Činjenica je da narod prepozna pravu organizaciju, što potvrđuje ova prepuna sala."

Ibro Bajraktarević - svojim učešćem u programu prošle noći koji je organizirao S.D. "Bošnjak" i večerašnjim učešćem, dao je svoj doprinos u ovoj plemenitoj akciji. "Mi stariji treba da pokrenemo i podržimo sve što je u interesu naroda, tako da mlađi budu aktivniji na sačuvanju identiteta. U ovakvim akcijama teba svako da da svoje učešće."

MOSTAR ŽIVI

Mnoga se putovanja danas završavaju u gradu heroju. Dolaze svi "mali" i "veliki" i bogati i siromašni, pametni i najpametniji. I svi sa čudženjem slušaju samo jedno, lekciju koja se samo ovdje može čuti, lekciju života, ljubavi, smrti. Tišina Šehitluka, duga dostojanstvena mirnoća ponos, početak svega. Ne tako davno, u tim istim zgradama, neki globradi momci brojali su posljednje trenutke mladalačkog života, jurišali srcem u najveličanstveniju pobjedu, šaptali tiho molitve riječi, voljeli svom dušom kao niko prije njih svoj grad, svoje drugove, gledali zvijezde što se gase visoko nad Humom, sjećali se u noći mjesečine suznih djevojačkih očiju.

Mnogi od njih su tu, na Šehitlucima, s drevnim bašlukom s imenom, godinom i ljljanom, možda negdje u srcu, pjesmi i ponekoj tužnoj priči. Za nas su nezaboravni i kako allah u Kur'anu reče, vječno živi. Nekako s proljeća, ta istina se potvrdi. Grad kakvog su oni željeli probudi se. Iz ruševina niknu prvi behari, začu se sevdah, duša se umorna preporodi, mladost ztrepta. Desiše se i nekom sto godina i bajramske musale. Žure na poziv prvih sabahskih ezana vjernici, postaju dio velikog muslimanskog safa od milijardu sljedbenika, postaju dio Ummeta. Pjevala se pjesma, govorili stihovi, učile kaside, i arapske, i perzijske i bošnjačke. Čula se draga besjeda. Govori se o hidžri i Novoj hidžretskoj godini. Sunce hercegovačko sjaji punim sjajem. Bude se porušene mahale. Znaju da su ih slutnje zagrobne mimoišle. Otrgnute od Šehera ostaju podhumska i blinovačka mahala. Potonule iz zavjese dima u zgareži stoljetnih zidina, raskošne ko stare sehare,

poharane i probuđene iz svog višestoljetnog sna. Ostale, tako bliz, a tako daleko, umotane u prvo proljetno zelenilo pretočene u veliku bisernu suzu zvanu Radobolja, zahučalu dole u zagrljaj Šehar, u zagrljaj duše. Kroz neke čudne prepreke Bulevara razapete između prekrštenih novih ulica i znatiželjnih pogleda uniformisanih Andaluzijaca prepunih slutnje nestanka, ponekad prođe neka nepormišljena djevojka ponosna koraka, da prenese i tamo miris ljeta i let galeba, prkosa, rođenog samo nad Neretvom i mostom, na Suncu, prvom mostarskom. A most... Porušen. Kamenje staro u vodi, s ribama sjetno priča. Pon noći se vidi odsjaj u hladnoj Neretvi i pitanje se otme je li to odsjaj onog nebeskog polumjeseca ili (onog) kamenog polumjeseca iz vode. Ljubav za njega nije porušena. Ona ga je premostila i povezala. Poletjeli su i prvi skakači ka zelenookoj ljepotici. Mostarom kao nekad prije zasjala i njena mladost, raskošna, šarolika, draga i lijepa, prepuna proljetnih boja, pjesme i smijeha. Spajala je ljubavlju obale, mjesta i doline. Pucali bi oko srca okovi, pjenušala bi duša oko iskona. A večeri mostarske su najljepše, najtajnastvenije, pune blještavila. Kao da ih je neko istrgnuo iz Himzinih ili Djikićevih pjesama. U ulici glavnoj hiljadu koraka, hiljadu osmijeha, hiljadu otkućaja srca. I svjetlo njome nekako stidljivo treperi. S porušenih minareta ezan se čuje. Misli zaspale zatrepere do velike daljine. Pokoji pogled ka ranjenoj sahat - kuli, sve svjedoči o našem vremenu, prošlom i sadašnjem. U rukama ljudi prašnjave knjige, skrivane dugo negdje od nas ko i sva naša kultura. Čvrsto se stišće kao i puška. Možda nam s njima

život tek ima smisla. Kada se stare halke ko život teške zalupe na starim drvenim vratima u akšam, misli tada lete ka bljedunjavoj zori i novom jutru. Neka nam je Bog na pomoći. (MEDŽAZI)- Metaforični, rođen u Mostaru, gdje je i preselio na Ahiret 1610. Veoma važna izuzetna i originalna pjesnička ličnost. Neshvaćen u svoje vrijeme, ali i dvjesto godina kasnije. Poezija mu puna metafora i upoređenja. Medžazijeva poezija je blistava, puna snage i ljepote.)

Najveličanstveniji građevinskospomenik Mostara bio je jednoluki kameni most preko Neretve koji je nadaleko poznat pod imenom Starog mosta. On je bio ne samo remek djelo nego i čudo islamske arhitekture osmanskog perioda i najveća atrakcija Mostara. Kraj njega su udareni prvi temelji Mostara i toliko je bio srastao s pojmom ovog grada da se on, bez njega nije mogao ni zamisliti. Po njemu je Mostar poznat širom svijeta, on mu je bio simbol. Četnicu su u 1992. godini više puta pucali iz artiljerijskog oružja na most i kule uza nj, koji su objekti sudbosnosno vezani uz most, i dobro ih oštetili. Ustaše su 9. novembra oko deset sati, granatama srušili ovaj most, sa zemljom sraznili mesdžid uza nj i dvije kule dobro obrušili. Pošto je neko iz Kujundžiluka snimao na filmsku traku rušenje mosta, može se zaključiti da je ovo rušenje izvršeno prema unaprijed utvrđenom planu i cilj mu je bio da sve što je islam ovdje sagrađio, poptupno uništi. Ovdje u latiničnoj transkripciji donosimo izvorno i u prijevodu jedan verifikovani kronogram o gradnji Starog mosta u Mostaru.

Taj kronogram glasi:

Ruhi sultan Muhamedun ola sad

kaldi dunun gibi hajru eseri Hem Sulejman zeman sag oslun Devleti buldi binaje zafeti Sa ji nazir ile oddi bu tamaam Jazdi tarihuni "kudret kemeri" što znači: Neka je vesela duša sultana Mehmeda Sagrađio je legate i spomenike kao što je ovaj Nek je također sretno Sultanovo vrijeme Njegova vladavina je imala uspijeha u građenju Zalaganjem nazira ovo se dovrši Napisa mu kronogram "luk svemoći". Kad se po "ebdžet hasabusistemu" (svako od 28 slova arapske abecede ima svoju brojčanu vrijednost) preračunamo brojnu vrijednost kronostiha koji je sadržan u rijeci "kudret kemeri", dobićemo godinu 974 po Hidžri (počinje 18. jula 1566 i traje do 7. jula 1567 godine). Pošto je poznato da je sultan Sulejman umro pod Sigetom 4. septembra 1566 godine onda izlazi da je most dovršen do 4. septembra 1566 i pušten u saobraćaj. Iz kronograma još saznajemo da je za vlade sultana Mehmeda Fatiha sagrađen ovdje, na mjestu dotrajalog, novi most koji je svakako bio drvene konstrukcije. U kronogramu je indirektno spomenut i hadži Mehmed - beg Karadoz, pod čijim je nadzorom počela i uspješno završena izgradnja mosta. Evlija Čelebija je donio od ovog krnograma samo riječi kronostiha "kudrete kjemeri" sa tačno preračunatom godinom i rekao je za most: "Neka se zna da sam ja mali rob Evlija do sada prešao šesnaest carevina, ali ovako visokog mosta nisam vidio". Ovaj dubokoumni i mistički kronogram je sastavio hasan Čelbi ingni. Ali al Mostaru, književno mu je ime Zijai Čelebi i Zijai al-Mostar. Slovio je kao jedan od najvećih bosansko-hercegovačkih lirskih pjesnika 16. stoljeća. Bio je muftija i muderis u Mostaru gdje je umro od kuge 1584. godine. Mnogo njegovih stihova nalazi se nalazi po raznim zbirkama (medžmu a), dok je samo jedan njegov divan u prijepisu sačuvan. Hasan ef. je bio dubokoumni mistik i sljedbenik nekog derviškog reda u Mostaru.

MOSTAR: Stari most

Kazu Da Sam Bula

Merima Jakirlić

Eselamu Alaikum. Sa svojim siromasnim bosanskim jezikom (ja imam 14 godina a u Bosni sam živjela samo 9 godina) javljam se kao mlada - ali svjesna bosanska izbjeglica iz Livna. Kada je tek rat počeo u mom gradu, Muslimani i Hrvati su se zajedno borili protiv Srba. Ne sumnjajući u ikakve probleme između Hrvata i Muslimana, mi smo odmah izbjegli u Dalmaciju i tu boravili kao izbjeglice godinu dana, dok su moji roditelji morali da se vrate na posao zbog nedostatka doktora. Međutim, kada se situacija smirila, mi smo se vratili u Livno misleći da je rat završen. Ali, mi smo bili totalno prevareni. Tri mjeseca kasnije, bas pred sabah jedne zore, Hrvati su uhapsili sve muskarce Muslimane od 15 do 60 godina uključujući mog oca i mnoge druge koji su tu bili starosjedioci. Elhamdulillah, Allah mu je pomogao a i mnogima drugima.

U Ameriku sam stigla sa 2 sestre, bratom i roditeljima prije 3 godine-u Texas. Ne znajući mnogo o svojoj vjeri, pohađala sam 3 mjeseca u americkoj skoli i ponasala se kao mnoge pristiglice - divila se dunjaluku. Zbog veoma tople klime, odlucili smo da se preselimo u Kaliforniju, blizu San Franciska. Tu sam spoznala da postoji privatna islamska skola (ne medresa) i mi smo željeli da samo vidimo kako to izgleda. Iako nisam znala mnogo (u skoli se govori samo engleski a takoder se mora uzeti arapski i "Islamic Studies") odlucila sam da pokusam jer nam je islamska zajednica ponudila skolarsip. Pohađala sam 2 razreda i saznala sam veoma mnogo o mojoj vjeri, a uznapredovala sam u Engleskom kao i u drugim predmetima zato sto oni imaju "accelerated program" za sve razrede i uci se mnogo vise nego u javnoj skoli. Saznala sam mnogo o sebi, o prirodi, o mojim precima, o cilju naseg zivota, o buducnosti,... Spoznala sam najvazniji dio mog zivota: spoznala sam Islam. Elhamdulillah, kada sam saznala o mnogobrojnim vrijednostima islamske nosnje, ja sam pocela nositi hidzab. Bilo je to novo, ali prelijepo iskustvo. Bila sam samo 12 kad sam pocela, ali ljudi su se ophodili prema meni kao prema punoljetnoj osobi. Drage sestre - a pogotovo mlade sestre, hidzab nije samo za "stare nene i bule" vec je za svaku Muslimanku. Ja nisam bula, ja sam samo Muslimanka koja obavlja jedan Allahov FARZ.

Sada se nalazimo u New York-u gdje sam završila osmi rasred u javnoj skoli sa hidzabom. Cesto idem u Alipasinu dzamiju gdje usavršavam svoje znanje u Islamu i Kur'anu kod naseg efendije Bajrama Mulica. Bezobzira gdje se nalazim, Granada Islamic School mi je ukazala na pravi put i zato bih ju preporučila vashoj djeci. Naucila sam da za Islam živim i umrem. Zato, dragi roditelji, upucujte svoju djecu na pravi put ako želite da vase djevojke ne budu izložene neugodnostima americkih djevojaka ili uopste onih djevojaka koje ne nose hidzab. Preporučite im sta je meni Granada preporučila "... jer tako ce te ih najlakse raspoznati i neće napastovane biti." (Kur'an).

Kada sam tek dosla u New York, neki bosanci su mi rekli da ovo nije Granada, da je ovo New York i da su vidjeli kako kad "Arapkinje" produ ulicom neki zvizde za njima. Pa zar nije bas suprotno? Ako vi pak kazete da je neko tacno rekao - da sam ja zaista bula, mene to neće uvrijediti. Da li bih vi vise voljeli da vasa kcerka bude bula ili prostitutka? Ja, a i moji roditelji bih voljeli ovo prvo, a i vi bih sigurno. Zato idite u dzamiju i dovodite svoju djecu da budu upuceni na pravi put ako vi niste imali sansu. Ovo nije komunisticka zemlja, ovo je demokratska i zato nemate isprike. Ne zaboravite da je ovaj svijet previse kratak, a da je ahiret vjecan i da ce svako biti zamotan u cefin i spusten u kabur. Svi cemo mi stati pred Allaha (dz.s.) i odgovarati za svako slovo. Ne zaboravite ni za sekundu!

Sabahudin Lalić

U Ime Allaha Milostivog, Samilosnog

Poceti cu ovo kratko putovanje kroz proslost naseg vatana, za koji smo svi itekako vezani i rado se sjecamo vremena nasih starih.

VATAN

Sve je pocelo kada je Allah dz.s. svojom miloscu stvorio nas vatan i zivot u njemu. Prvi pisani izvori govore o Plavu i Gusinju

jos u 12 i 13 vijeku, dok je izgradnja pocela u 16 vijeku i to izgradnjom Gusinja 1610 i Plava 1618 godine pod direktnim nadzorom Mustaf-pase, banjaluckog valije.

Smjesteni u podnožju prokletija, okružen visokim planinskim vijencima: Trojana, Karanfila, Bjelica, Zabelja, Hota, Bogicevice, Visitora i dr. kao i mnogim rijekama i jezerima, koji su davali posebnu draž ovome kraju.

Stanovništvo ovoga kraja su: Muslimani-Bosnjaci 75%, Albanci 20% i 5% ostalih naroda. Ilirskog su porijekla, a uglavnom su se doseljavali iz obližnjih krajeva, kao sto su: Hote, Koce, Meduni, Vrmosa, Spuz u plodne doline Plava i Gusinja gdje su i ostali. Sa dolaskom Turaka, ovi krajevi su doživjeli nagli razvoj,kako u kulturnom, ekonomskom tako i u vjerskom smislu, a to nam u prilog govori i izgradnja prve dzamije Sultana Ahmeda jos 1617 godine u Gusinju.

Zbog svoje ljepote, kao i zbog vaznosti putnih pravaca koji su se ovuda prostirali, ova mjesta su cesto puta bila izložena osvajackim pohodima. Jedan od tih pohoda je predvodio vojvoda Marko Miljanov na Noksicu 1879 godine, kada je spremno dočekan i porazen od hrabrih mjestana Plava i Gusinja, predvođeni Ali-Pasom, gusinjskim potomkom cuvene porodice Sabanagica. Pocev od Saban-bega, Dul-bega, Hasan-age pa sve do Ali-Pase. Ova porodica je ispisala blistave stranice nase istorije.

Bitka na Noksicu bila je ujedno i cetvrti vojni piraz crnogorske vojske, poslije bitaka na Previji 1854, Andrijevići 1880, Murini 1880. Ovo je dokaz spremnosti nasih predaka za odbranu slobode svog vatana. Sve do 1912 godine, kada je crnogorska vojska predvođena zloglasnim Avrom Cemovicem, usla u ove krajeve i pocinila ne zampamcene zlocine, kao sto je ubijstvo 800 neduznih Plavo-Gusinjana na Previji 1913 godine, i nasilno pokrstavanje 12,000 Muslimana. Borba za slobodu svog vatana nikad nije prestala, tako je jos od 1912 godine pocelo sa formiranjem komitskog pokreta, gdje su posebnu ulogu odigrali Mula-Agan Kojic, Jusuf Lalicic, Bajram Curi, Jusuf Mehonjic i drugi.

Drugi Svjetski Rat, kao i period poslijeratnog razvoja u komunistickom drustvu nisu u mnogome izmjenili stanje naseg naroda. Pocev od iseljavanja, zabrane javnog praktikovanja Islama, kulturne asimilacije, nametanja tudih obicaja, pa sve do ubistava pojedinaca, bili su rezultati smisljene politike tadasnjih vlasti. Popisom stanovništva iz 1980 godine, opština Plav je imala 22,000 stanovnika.

Danas u Plavu i Gusinju živi oko 4000 stanovnika. Ostala vecina je raseljena po svijetu, pocev od S.A.D., Njemacke, Turske, Albanije, Bosne, itd. Daleko od svog vatana, ali u mislima i u srcu, u njemu. Nas vatan se nije izmjenio, i dalje je lijep i ceka na nas. Pitanje je da li smo se mi izmijenili, i hocemo li se ikada vratiti???

FELJTON

DESETA VRATA PAKLA

Rezak Hukanović čitav svoj život je proveo u Prijedoru sve dok nije istrgnut iz porodične svakodnevnice u maju 1992. kada je odveden u jedan od najozloglašnijih srpskih logora - logor Omarska. DESETA VRATA PAKLA je prvi pisani dokument o događajima u ovom dijelu Bosne i Hercegovine kojeg će SABAH prenijeti kao feljton u nekoliko narednih brojeva

Sedmi dio:

Kasnije su isto tako stajali kada su iznosili safeta Ramadanovića, Ćamila Pezu, Sulju Ganića, nekog Hrvata iz Ljubije, Habibovića... Iznosili bi ih na travu ispred zgrade, gdje bi ih, kasnije tovarili na žuti kamionet i vozili u nepoznatom pravcu. Samo su članovima porodica Safeta Ramadanovića, uglednog prijedorskog ugostitelja i Sulje Ganića dozvolili da dođu po njihova tijela i da ih dostojno sahrane na gradskom groblju. Tako su u "Omarskoj" lako umiralo, a veoma teško živjelo. Nije se ni naziralo svjetlo, koje bi trebalo da se valjda, ugleda na kraju ovog tunela. Siguran sam da tih dana, ana livadama podno Kozare niko nije pronašao djetelinu sa četiri lista. Stravičnim životnim uslovima pravila se selekcija. Preživljavali su oni jači i zdraviji, koji su uspravno nosili svu ovu patnju a među njima oni sretniji, koje nisu prozivali ni tražili. Abdulah Puškar, profesor matematike bio je jak i zdrav. Atletski građen, visok skoro dva metra, prava gromada od čovjeka. Imao je samo jednu nesreću, što je među stražarima imao i jednog bivšeg učenika, koji mu baš nimalo nije bio naklonjen. - O, profesore, kakva čast! I ti si ovdje, među ovom elitom - govorio je cinično, kada ga je prvi put ugledao, dok se Abdulah vraćao sa ručka. - Dosta sam ja tebe slušao, sada ćeš ti malo slušati mene - i odveo ga gore na sprat i naredio mu da očisti klozete prkosno se kezeći. Kasnije je, vrlo često kada je bio u noćnoj smjeni, prozivao Abdulaha, izvodio ga napolje u noć i vraćao ga svega izubijanog i krvavog. Jednom ga je tukao palicom samo po glavi. - Izbiću ja tebi matematiku iz glave ili mene neće biti - govorio mu je, dok ga je kao vreću, ubaciovaio poslije tuče u spavaonicu.

Trpio je Abdulah sve te uvrede, maltretiranja i gordo podnosio batine, pokušavajući i u takvim situacijama da očuva ljudsko dostojanstvo. Sapatnici oko njega vidali su mu rane, stavljali mu obloge, nadali se da će sve to jednom prestati, da će se Abdulah oporaviti. Jednom, kasno u noći, taj njegov učenik ga je prozvaio i odveo napolje. Na Abdulahovom mjestu gdje je do tada spavao, ostale su neke njegove stvari. Niko više nikada nije došao po njih.

Idriza Jakupovića, poznatog prijedorskog društveno-političkog radnika su mučili danima.

Poslije svakog saslušanja, a ispitivali su ga nekoliko puta, vraćao se krvav i isprebijan. Jednom su mu polomili lijevu ruku iznad lakta, a polomljena kost mu je razdirala tkivo mišića ruke. Trpio je teške bolove. Jedan od zatočenika, neki Hasan Ališić pokušao mu je kost vratiti na prijašnje mjesto. Činilo se da je u tome i uspio, Idriza je manje boljelo. Stavio mu je nekakve motke oko ruke i zamotao nekom prljavom majicom. Jednom kasno u noć, jedan stražar ga je pozvao na vrata i rekao da ga traže neki iz "Crvenog krsta" iz Omarske. Izašao je i više se nije vratio. Ni Jasko, momak koji je volio motore, ni Emir, policajac, oba iz Kozarca, dva dobra prijatelja, nisu imali sreće da prežive sve strahote "Omarske". Izveli su ih jedno veče, skinuli ih gole i tukli nekim željeznim šipkama. Kasnije su izveli još dvojicu zatočenika i, pod prijetnjom noža pod

grlo, prisilili ih da ovoj dvojici odgrizu genitalije. umirali su u stravičnim mukama, dok su se zrakom razlijevali raspamećeni jauči.

U stravičnim mukama, zbog neviđenih i nezapamćenih zlostavljanja i mučenja, umirali su i ; Miro Šolaja, Ilijaz Drobić, Gogi Kardum, profesor Fikret Mukakić-Šicer, Silvo Sarić, Nihad Kadić i još preko 1.000 zatočenika, civila, privedenih u ovo mučilište sa područja grada Prijedora i njegove šire okoline. - Za ove ovdje - govorio bi često doktor Eso Sadiković - Hitler je bio pravi amater.

- Ovo više nije Omarska, - govorio je Demo. - Daću joj novo ime OMRSKA- a svaka mu je riječ bila teška kao presuda.

U hangaru su bila i dva rođena brata poznatog pjevača, inače Prijedorčanina, Halida Muslimovića, Senad i Nedžad. Senada su tukli nekoliko puta. Jedanput, kada su ga vraćali sa ispitivanja, jedan ga je vojnik tukao čekićem po šakama. Drugi mu je zabio vrh svoje kame u leđa. Tjerali su ga da stavi noge u omče viseće sajle.

Onda bi ga dizali tako metar iznad poda, sa glavom okrenutom nadole i tukli ga palicama, šipkama. Senad je sve tistripio i kasnije se dobro oporavio. Jsmršavio je tridesetak kilograma. Nedžad je mlađi, dvadeset i tri mu je godine, visok, zgodan momak sa podužom kosom i modernom frizurom. Jedan mu je st5ražar nožem odsjekao kosu na sred piste i tjerao ga da pjeva pjesmu svoga brata "Zaplakala Bosna, zaplakala..."

Kasnije su prešli u spavaonicu sa Demom i tu ih stražari više nisu dirali. Ali, nisu svi stražari bili zadojeni krvlju i mržnjom. Bilo je tu i nekoliko dobrih ljudi, poštenih Srba. Ali takve bi načetšće, poslije nekoliko dana provedenih u "Omarskoj" slali na ratišta, negdje tamo na Derventu ili Gradačac. Za njih se više ništa nije čulo. Jedan od takvih, koji je najduže ostao u logoru, bio je i Stole, čovjek iz grada, koga su svi mještani Prijedora dobro poznavali. Radio je kao trgovac u prodavnici "Koka", pa su ga svi zatočenici zvali Stole iz "Koke". Pomagao je svojim sugrađanima onoliko koliko je mogao i smio.

Srbi su znali da kažnjavaju i Srbe, koji su pomagali Muslimanima i Hrvatima.,

znao je to dobro Stole. Tako su jedanput u logor "Omarska" priveli i troje Srba za koje su tvrdili da su pomagali "onima drugima": Igora Kondića, njegovu suprugu Jadranku i Draška Laujića zvanog "Luja". Jadranka je tek nakon dva mjeseca puštena kući. Luja je poslije petnaest dana prebačen u istražni zatvor u banja Luku, a Igora, čiji je otac bio rođen baš tu, u Omarskoj, nakon nekoliko dana stravičnog zlostavljanja su ubili. Najbolji, od svih stražara bio je Željko zvani Džigi, četrdesetogodišnjak, suvlasnik benzinske pumpe u Omarskoj. Taj nikada nikoga nije udario. Stražarsko mjesto mu je bilo ispod prozora Demine spavaonice. Često je znao kroz razbijeni prozor spavaonice ubacivati komad4e kruha, poneku svježu ubranu šljivu. Demo ga je dobro poznavao od ranije, čak štaviše, bili su i prijatelje.

Učinilo se Đemi da mu se jedna suza skotrljala niz neizbrijano lice. Kasnije je od kuće donosio hranu i krišom je daodavo Đemi. za vrijeme ručka, ponekad bi ga vodio u restoran i davao mu da jede mnogo više od onoga što ga je redovno sledovalo. Donosio mu je poruke od kuće, od alme i Denija. Prvi mu je javio da mu je sin Ari pušten iz logora "Trnopolje." Jedanput je kucnuo vrhom puše u okvir prozora, iznad Đemine glave, i tihim glasom rekao, da ga ostali stražari ne čuju, da slobodno može da izviri kroz razbijeni prozor, jer mu ima nešto reći. prozor je bio dosta visoko, gore pod plafonom i Demo se popeo jednom nogom na radijator, uhvatio se zdravom rukom za okvir prozora i promolio glavu kroz rabijeno staklo. - Za petanaestak minuta pozvaću te ponovo. Imam nešto da ti dam - Rekao mi je Džigi, namignuvši mu pri tom jednim okom. Kada je prošlo to vrijeme ponovo je zakucao na prozor. Dodao je Đemi oveću plastičnu posudu sa poklopcem. - Evo, podijeli ovo svojim i poslije mi vrati tu posudu. U toj polastičnoj posudi bili su makaroni sa mesom i masnom čorbom. U stvari, poslije je Đemi objasnio Džigi, to je bila hrana za stražare, ali je toga dana bila nekakva srpska slava, pa su svi stražari ponijeli sa sobom pečenja i rakije, kako im je to, valjda i običaj nalagao. Njihove večere zagrijale su poneki usukani želudac ovih unutra. - Molim te, daj malo ove hrane i Baladi - govorio bi ponekad Džigi. Balada je bio momak iz Đeminog komšiluka, treća kuća s lijeve strane od njegove i voio je život, ljude. baladu, Huću, Emira, Šabu i još dvojicu su kasnije prozvali u po bijela dana i odveli ih tamo prema "bijeloj kući". Sutradan je jedan momak iz druge spavaonice rekao Đemi: - Danas sam na onaj žuti kamionet tovario Baladu...Kada je Demo ispričao Džigiju bio je iskreno tužan. Sutradan je odmah po dolasku na stražu pozvao Đemu u rekao mu: - Momlim te, ti se čuvaj. Vjeruj mi, da svaki puta kada dođem u smjenu prvo pogledam spiskove. (Pritom misleći na spiskove logoraša za likvidaciju koje su pravili inspektori-ispitivači i ostavljali ih stražarima.) Kada bih slučajno ugledao tvoje ime na tom spisku, prvo bi mene morali...

Džigi je inače bio u najzloglasnijoj smjeni. "Krkanova smjena", kako su je zvali po komandiru smjene, nekom trblastom Krkanu.

Zvali su ih još i "smjena straha". Najgori u toj smjeni bili su Pspalj i Šoške, tako su ih ostali stražari zvali. Ljude su ubijali onako, bez ikakva razloga. Bilo bi dovoljno samo da im se ne dopadne neka faca, nečiji pokret i taj jadnik ne bi bio više među živima. Jednom su Bajramu Zgogu, igraču i treneru poznatog fudbalskog kluba "Rudar", dali deset minuta vremena da im od ostalih zatočenika sakupi 200 njemačkih maraka. (Ni oni sami nisu vjerovali u novac koji je njihova samozvana Srpska republika štampala.) Nakon desetak minuta vratili su se i tražili mu novac. - Nemam - rekao je Zgog, a nije ga ni tražio od ovoh ljudi ovdje. Onda narediše onima oko da se odmaknu od njega. Šoške je ostao pored vrata, sa puškom "na gotovs" i prstom na obaraču. Paspalj je prišao Zgogu i tako kvrnički ga tukao, da su se onima oko cijepala srca. Zgog je, odjedon, skočio preko sklopčanih tijela

preneraženih zatočenika, prišao jednom prozoru, digao ruke visoko i zamahnuo. Komadi stakla padali su okolo. uzeo je jedno parče stakla i pokušao sebi da prereže vene na ruci, želeći da radije tako skonča, nego u rukama ovoga silnika. Nekoliko logoraša je skočilo i spriječilo ga u toj nakani. poslije su ga Paspalj i Šoške izveli napolje. Više ga niko od logoraša nije vidio. Drugom prilikom u trenucima mrske naslade, jedan je od njih prišao Braci burazeroviću, službeniku za vojna pitanja pri opštini, dok je ovaj poslije ručka sjedio sa ostalima na pisti i pitao ga: - Jesi li ti onaj Braco što radi na regrutaciji u vojnom odsjeku? - Majku li ti tvoju. Na regrutaciji mene nisi htio da pošalješ u auto jedinicu. E, sada ću je tebe poslati kod Boga- i odvede ga tamo prema "bijeloj kući"...Kada su dovodili nove u logor, a to se događalo skoro svaki dan, odmah su ih po izlasku iz kombija ili autobus, dočekivali palicama, priređivali im krvave "dobrodošlice". Mnogi nikada nisu ni stigli do spavaonice, razbijali bi im lobanje o fasadnu ciglu na zgradi. užasan j bio taj zvuk lobanje koja puca, prska, kostiju koje se lome. Taj zvuk, izmiješan sa jaucima i kricima bola, duboko se zavlačio u utrobe ljudi unutra, pekao ime bubne opne i, kao crni gavrani u jatima, nadlijetao cijelo Potkozarje. Ta ledena strava, ta krvava stvarnost, ko pečat, ostavlja duboke tragove na duši. Strah se zavlačio ljudima pod kožu, prodirao duboko u kosti, pa se po žilama rastakao po cijelom tijelu, a onda izlazio u sitnim graškama znoja na licu i tijelu. Kao da se zlo ukopalo u svaki grumen ove zemlje krajiške. Ako je u ratu i ljubavi sve dozvoljeno, onda su ovo naperverzniji načini fizičkog i psihičkog zlostavljanja, ratno protituisanje naroda velikim arsenalom muka i patnji. Koliko gorke istine u riječima Mujice, poznatog prijedorskog šereta i muzičara, koje je svako jutro izgovarao, budeći se i pipajući se rukama po licu i tijelu: "Dobro je, još jedno jutro sam osvanuo živ." Nakon dva-tri mjeseca po izlasku iz logora umro je, u svojoj kući u Prijedoru. Otkazali su mu bubrezi. nije mogao doći do potrebnih lijekova, a nije mogao ni izaći iz Prijedora. Imao je tek trideset i neku. - Duše im ogrezle u svjerstvima i mržnji, pa kidišu na našu krv, anša tijela - govorili bi ljudi. - Ali ne mogu nas nikako sve potamaniti! Slika čovjeka kako, natjeran, pije prerađeno motorno ulje, ne može se zaboraviti. Stražara, kako puca u potiljak nemoćna čovjeka, tjerajući ostale da mu aplaudiraju. Taj okamenjeni strah na nagorjelom licu Durata, nekada golaman fudbalsog kluba "Prijedor", kojemu su glavu gurali u zapaljenu automobilsku gumu. Mršavau, presahlu spodobu kako čerupa i jede krepalog goluba. Plač sina, dok je gledao kako ovikrvnici zabadaju svoje kame u tijelo njegova oca. Njihove patnje, smještene između zalaska i izlaska sunca. Zadah mrtvih tijela i truleži. Ne, to se nikada ne može zaboraviti.

*"Bilo ih je dvadeset osam
Bilo ih je pet hiljada dvadeset osam
Bilo ih je ivše nego što je ikada
U jednoj pjesmi bilo ljubavi
Sad bi bili očevi
Sad ih više nema....
Na zbornom mjestu ljubavi
Sad čekaju kao grobovi....
Mala.
Velika moja
Večeras ćemo za njih voljeti..."*

Sjećao se Demo pjesme poznatog bosanskog pjesnika, Izeta Sarajlića. Logor "Omarska" nije bio opasan živcom, ali je bio osiguran kao granitna tvrđava. Čuvan je bio sa tri pojasa straže, po tridesetak stražara u svakom. jedna straža u samom logoru, druga, an pedesetak metara udaljena i teće, na stotinjak metara od logora. Prva i druga straža motrili su na logor, da neki zatočenik ne bi pokušao bijeg, a treća straža, ona najudaljenija, čuvala je logor od slučajnog vanjskog napadača. Pamti se da su samo dvojica zatočenika prošli kroz sve ove obruče i pobjegli iz logora. Prvoga su uhvatili seljani u susjednom srpskom selu. Gradina i vratili ga nazad u logor. Odmah je ubijen. Drugi je utekao desetak kilometara od Omarske, u svoje selo Kozaruša, i tu se skrivao mjesec dana po razrušenim kućama. Kada se malo opustio, krenuo je prema Prijedoru. Tu su ga ranili u nogu i uhvatili. Kasnije su ga vratili u logor. Ne zna se kako je poslije završio. Neki su pričali da je umro od sepse, trovanja krvi, ker mu nije pružena nikakva ljekarska pomoć nakon ranjavanja.

LOGORAŠ IZ OMARSKE

Pjesmu Tokovi napisao je i poslao specijalno za SABAH
Abidin Musić. Neizmjereno zahvalna redakcija poziva
sve da daju svoj doprinos pisanom riječju

TOKOVI

i tako,
stalno nekud odlazimo
plovimo i plovimo
ulice tuđe,
tračnice usijane
i zgrade nebeske

Zar su nam odlazišta određenost
i sudbina.
Zar smo bliski Ljuči i Limu
to tokovima
i odlaženjima

i tako po koljenima
dodoše moji,
dodoh i ja
za zalogaj veći i slađi,
pričamo dobro,
imamo svega
evo dolaze i mlađi

I tamo ostaju naše slike
i one male i velike
i kuće zamandaljene
i glad
i šljive neobrane.

Tamo ostaju il ih mi napuštamo
Jutra rumena i plavooka,
mezari očeva i djedova
i pjesme potoka.

I vjetar prociči mahalom
u gluho doba noći,
i uzdah nečiji potkrada riječi
doće će... doći doći.....

IZ KNJIGE DŽEMALUDINA LATIĆA **Moj umete**

VAJ - HALUNA, ŠEHER - SARAJEVO

Vaj-haluna, šeher - Sarajevo

*Izgoniš onog ko te grlio
s Trebevića i sa Sedrenika
i ko ti je pjevao:
Sarajevo, visoku gledu...
i ko je drhtao pokraj Šadrvana,
tvoga srca,
proričući:
"Čeka te strašan glas*

*bijeli grade
kameni grade
ledeni grade!*

*Zemlja se uvija
i zemlja hući
pod tobom:
Previše je zuluma!*

*Previše je kad majka jedna kune
i sestra jedna plače
i jedna nevjesta prste krši!*

*Ti si bijelo
a ti si crno Sarajevo!"*

*Još samo zaljubljeni pjevaju o tvome beharu
umrli se u nj umotavaju
ali - pjesnici ga više ne vide.*

*Grade svih uzdaha
kome se gizdaš
kad su prognani oni
bez kojih je tvoja ljepota
zora bez pijetlova?*

*Vaj - haluna
jer čoravo hodiš, lijepo šeher - Sarajevo!
Tvoj put neće dalje od Kozje ćuprije.
Zečica, koja gleda samo nastranu,
svoje mlade podavi iz ljubavi.*

*A iznad tebe su sve sami vidikovci
s visova se dalje vidi
i rahat diše
duša pjeva i leti:
niti je nebo viosk
niti je zemlja gluha.
Na svjetlu
latice se šite
a krtice umiru.*

*Ko zna kada ću ti se vratiti!
teže mi je što nikad saznati nećeš
KOLIKO SAM TE VOLIO
ja, siromah, tvoj bašeskija.*

LIRSKÉ NARODNE PJESME IZ SANDŽAKA **IZ KNJIGE HUSEINA BAŠIĆA**

*Bega kunu gusinjske devojke,
U Gusinju, na rjeci Grnčaru:
"Krmzli-kršla, urvala se sama,
Te ubila bega henedana,
Što pokupi momčad i nizama.
Ostadosmo mlade neudate.
Upuhljaše s medom gurabije,
Umuknuše sedefli-tambure,
Na džamove tama popanula,
Kroz Kaldrmu trava proniknula,
Beg Ali-beg s kadom ni habera!"
Gusinje se iz temelja ljulja,
Od momaka i od devojaka;
Devojke ga jesmom zaplile,
A momčad ga kolom opasala;
Vraćaju se sa gore glasovi,
A biju se nodi talasi;
Azgin momčad, a šerne devojke,
Đurđev-danak sa beharom dođe,
Sa beharom i sa zelen-listom,
Digao se snijeg uz planine,
Uz planine, mrke Prokletije,
Kao jata bjelih labudova,
Il ko runa rolječnih oblaka.
Zamukle su puške na granici,
Proljeće je, a ratova nema,
Ne donose mrtve ljucke glave,
I ne kupe momčad u askere?
Mili bože, nek tako potraje!*

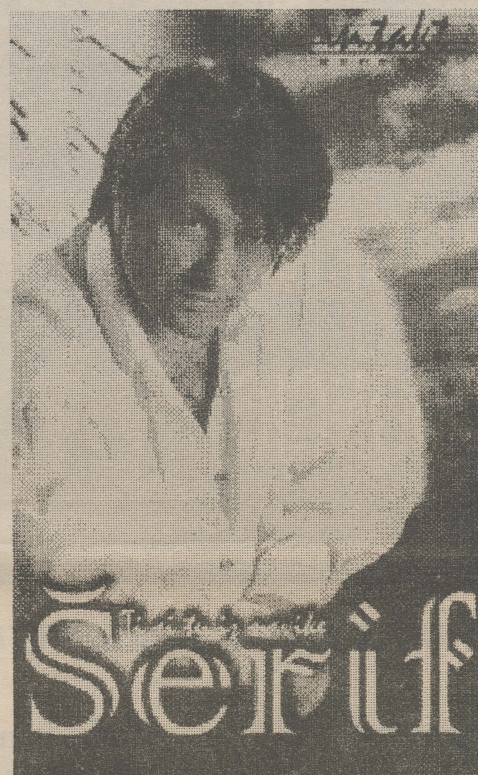
U SUBOTU NA ASTORIJI VELIKI KONCERT ŠERIFA KONJEVIĆA

**PONOVO NAKON SKORO TRI GODINE MEDJU NAMA JE
NAJVEĆA ZVIJEZDA BOSANSKO-HERCEGOVAČKE
ESTRADE**

ŠERIF KONJEVIĆ

**KONCERT ĆE SE ODRŽATI NA
ASTORIJI U RESTORANU
"THE GOLDEN PHEASANT"
NA ADRESI 32-08 BROADWAY -
ASTORIA SA POČETKOM U 7:00 SATI**

**ZA SVE INFORMACIJE I
REZERVACIJE OBRATITE SE NA
TELEFONE: 718-545-1788 i
718-274-8341**

BAJRANSKO SIJELO S.D. "BOŠNJAK"

Apel za pomoć Skenderu Medunjaninu, u organizaciji SD "Bošnjak", u subotu 31. januara, bio je dobar povod da napuni dvoranu u kojoj je bilo organizovano zabavno veče. Iako se to veče nisu služila alkoholna pića, raspoloženje prisutnih je bilo na veoma visokoj razini. Naravno, raspoloženju je bitno doprinjelo učestvovanje narodnog orkestra "Behar". Pjesmom su darivali prisutne: Mersa Miljković, Omer Redžepagić i Sabahudin Lalić.

Svaki sto je dobio porciju kolača. Tulumbe, koje je spremila Skenderova majka, baklavu od skenderove sestre i hačajliju od supruge Muzafera Radončića.

U toku večeri formirana je komisija za prikupljanje priloga Skenderu Medunjaninu u sastavu: Ibrahimagić Rifat, Lucević Zećir, Bektešević Murat kao i zapisničar Selim Čekić. Tim putem je skupljeno 4.000 dolara a posebno se istakao Naser Radončić sa svojim dobrovoljnim prilogom od 500 dolara.

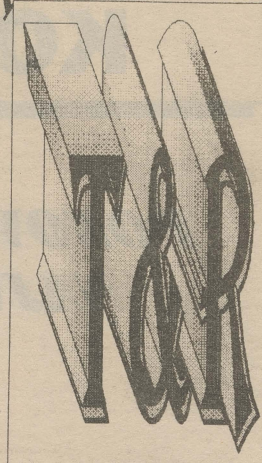
FUDBALSKI TURNIR LI LIGE "BOŠNJAK" GAZI SVE

Samo raspoloženje, prije početka utakmice već je naslućivalo da će današnja utakmice u sklopu fudbalskog turnira LI Lige biti sigurno dobijene. Prva utakmica u kojoj su naši fudbaleri trebali da se suoče sa F.K. BWGottsche, počela je tačno u 4 sata, kada je bila i zakazana.

Dresove Bošnjaka obukli su: Lucević Mujo, Dervišević Senad, Dervišević Ermin, Radončić Ago, Ekmešćić Admir, Nikočević Esad, Koljenović Beli, Fehratović Mirsad, Koljenović Fikret, Sejdić Mirsad, Dervišević Kemal i Radončić Adis.

Ovu utakmicu naši fudbaleri su pobijedili sa rezultatom 6:2 da bi u sljedećoj utakmici koja je počela u 6 sati savladali ekipu Glen Cove Red sa rezultatom 6:3

CONSTRUCTION CORPORATION

L.I.C. N.Y. 11103

31-12 45. Street

PRESIDENT
R. RADONCIC

Tel: 718-545-5951

Tel: 718-545-8042

Fax: 718-545-2078

RADIO GLAS BOSNE I HERCEGOVINE

Svakog četvrtka od 7:00 do 7:30 Radio stanica:
WKDM na 1380 KHz (AM)
Tel: 718-777-7872 Fax: 718-721-8933

Email: nindale@ool.com

MESARA "STARI GRAD"

25-17 Steinway st.
Astoria, New York
Tel: 718-726-5154

A & R WOODWORKING

Architectural Woodwork

ADEM RASTODER

87-50 111. Street Tel: (718) 441-8700
Richmond Hill, N.Y. Beep: (718) 765-2002

T.A.

TAX & INSURANCE SERVICE

42-17 28th Avenue
Astoria, N.Y. 11103

Tel: (718) 204-1565
Fax: (718) 204-1695

- * Individualne incom taxe;
- * Komercijalne incom takse;
- * Osnivanje novih kompanija sa pravnim savijetima i otvaranjem Federal tax ID-a;
- * Organizacija i slanje SALES TAX Federalnim organima;
- * Auto Insurance;